

451337

XI. évf. 34. sz.
Timişoara, 1933 augusztus hó 31

Ara: 20 lei, 12 dinár, 4 ckor. Párisban 3 franc
Berlinben 50 Pf., Magyarországon 1 Pengő

P2820

IKAVIAR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAÍVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

3 nap alatt eltüntett: szeplőt, májfoltot, pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 9

Veszek használt férfi és női ruhát. Levelezőlap hívásra jövök. Diskréció biztosít. a
Schönbrun. Timișoara, II. str. Mercur 3

Brummerton-Boy

Telefon. 17-24

Timișoara I. Str. Mercy 1.

Elintéz mindent gyorsan és pontosan
Utlevél és Vízum róda

Állandó kurirszolgálat

**Tetszik önnek a
Kaviár ?**

Ugy vegye meg annak minden
számát!

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gőz- és villamosvágószállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknek

Timișoara József utca 3. Helyi telefon 326 52

BOSZAK ALBERT

műköszörűs. Temesvár IV. Bem. u. 30.

Vállalja ollók, borotvák, kések szak-
szerű köszörülését. — Solingeni acél-
árak raktáron. (30)

Károlyi József

uri fodrász, manikűr

Timișoara Belváros, Mercy
utca 6.

Hajvágás hölgyek számára is.

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle

Liliumtej-krém

Liliumtej-pudert

Liliumtej-szappan

Kapható kizárólag a Városi Gyóg-
szertárban Belváros

Felelős szerkesztő:

BEN GIT

NEMI NYOMOR

Ifj. Kubán E.

regénye

Egy minden tekintetben lüktető és eseményekben
gazdag, színesen és lebilincselően megírt erkölcs-
regény, mely a mai fiatalság nemi nyomorát írja
meg. Minden egyes sora, betűje a mai idők er-
kölcstörténelme.

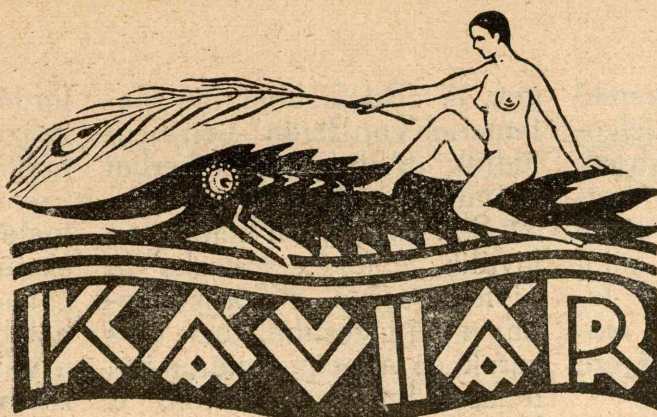
Lapunk hasábjain a legközelebbi időkben jelenik
meg heti folytatásokban.

Szerkesztőség és kiadó iroda

Cimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasabmílinéterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak negyedévre

Romániában	240 lei
Cehoslovákiában	40 Kc.
Jugos avrában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Szerkesztő: **Dinnyés Árpád**

A bordély

Erkölcstörténeti tanulmány

Az 1750-ben Londonban
megjelent „Santans Harvest
Home” című írás ezeket
mondja a prostitúció tanyái-
nak életéről:

„S ha egy józan ember
lassan végigsétál a Drury régi
kerületeiben, ahol minden hat
lépésnyire valami csodálatos
alakokkal találkozik, minden
arcról csak ördögi tulajdon-
ságokat olvashatunk le: tol-
vajság, ringyóság, gyilkosság
és istenkáromlás pislognak ki
lelkük ablakán s csupán ha-
zugság, rágalom, csalás, sze-
mérmellenség és nyavalya
arcuk egyedüli gráciája.

Itt egy zálogosboltból egy
nő lép ki, papucsban, haris-
nya nélkül, piszkos ingben,
mely kilátszik a rongyos al-
sószoknya alól, de a feje a
lehető legelőnyösebben van
felcicomázva; mintha a test
többi tagjait romlani hagyta
volna, csak hogy a gonoszte-
kintetű arca minél cicomá-
sabb legyen. Egy másik, aki
éppen most kelt fel a susz-
terszékről vagy az osztrigás
hordóról s vágta magát rin-
gyó diszbe, valamivel tisztá-
bbnak látszik, de úgy hord-
ja a maga cicomáit, mint a
„Ale Wife” a bársonyköpenyt,

vagy a disznó a nyeret. A
harmadik egy ajtónálló für-
geségével siet a csapszékbe,
hogy ott félkoronányi ringyó-
bérért valami öreg kéjencnek
adja el magát. Emeld fel a
szemed a nyomoruság szo-
báihoz és a legilletlenebb je-
leneteket láthatod az abla-
kokban, még délidőben is
minden szembenlakó szom-
szédjuk szemeláttára. Mások
az ingüket, kötényüket vagy
a fejdíszüket tisztogatják s
közben egészen meztelenül
mutogatják magukat minden
arrajárónak. Egész sereg tör-
vényszolga és utcai rabló
iszik és káromkodik egy át-
járóház bejáratánál, melyből
időnkint egy legény jön ki s
sietve ugrik át az utca másik
oldalára, mert ép úgy fél a
törvényszolgától, mint a kon-
stablertől, s olyan, mintha a
bitófától való félelem nyomo-
kat hagyott volna az arcán.
Néha egy kopott külsejű ku-
ruzslót látsz, aki házról-
házra jár és rothadó betegeit
látogatja, épp oly nyiltan és
zavartalanul, mint a királyi
adóbekajtó, s néha az ab-
lakból felhívják az első vagy
a harmadik emeletre, hogy
megnézze a csuf beteget.

„Kedvesem, nem kínálál
meg egy pohár borral? Végy
köpenyeged alá lelkem, s mit
csinál a drágaságod (praeci-
ous)?” Minden ház sarká-
ban, minden utcán és minden
sétatéren ott szitkozódznak és
kiabálnak a ringyók, akik
egymással veszekednek, és
katonák meg kitarítottak el-
egyednek bele a civódásba.
A legborzalmasabb átkozó-
dások hallhatók, melyeket
még téli estéken kártyázás
közben is csak nagynehezen
lehet felülmulni. Majd meg
egy pálinkásboltot akarnak
szétrombolni, mert a tulajdo-
nos vonakodik attól, hogy ke-
zeskedjék néhány szajháért,
akiket épen elfogtak, s akikre
a házuk bejáratánál kocsi
vár, hogy a rendőrtiszt há-
zába vigyék őket, hacsak a
gazda nem lesz szíves és
kezeséget vállal értük. Más
helyen csödület támad, mert
egy kerítőő ingóságait fog-
lalják le, bérhátralék miatt.
Elfogatási parancsok, kezes-
ségek, pörök a legfőbb szó-
rako zások Coulson, s Court-
ban, a Bridges Streeten stb.
Husz méterrel odébb azt ki-
abálják: Gyilkosság! — Gyil-
kosság! S az apát vagy az

anyát veri el éppen szerető fia vagy leánya ... Bordélyosok és kitarítottak surrannak százsámra az egyik bordélyházból a másikig. Szóval nem lehetnek mások, mint boszorkányok s a pokol lakói, akiket az ördög az emberiség szerencsétlenségére telepített ide."

Ezek olyan jelenetek, melyekkel az ember akkor minden nagyváros prostituált szállásain találkozhatott. Éppen ezért ezek a városrészek voltak különösen az esti órákban a férfivilág számára a legerősebb vonzópontok. — Egyenként és csapatosan jártak el ide mindennap, hogy ebben a színjátékban, ha nem is cselekvő, legalább szenvedő módon szórakozzanak.

A jobb publikum sem hiányzott itt, ezek azonban álöltözetben, vagyis nem feltűnő öltözékekben jártak el ide.

Ugyanilyen durva volt az élet a házak belsejében is. Ha a közös szerelmi üzletet nem bonyolították le a lehető leggyorsabban és a lehető legbrutálisabb üzletszerűséggel, akkor nagy lakmározással kötötték össze, amely sohasem végződött másképp, mint általános részegséggel és általános botrányal; minden ház ilyenektől volt han-

gos. A „Briefe über die Galanterien von Berlin“-ben megtudjuk több ilyen berlini örömtanya nevét:

„Sok más között különösen kiválik: a fekete macska a Linienstrassen, a vörös pompa, a bádogcsuha, az éles sarok és a béna timár, mind a spandau kapu előtt, a kócos zsidó a Französisch-Strassen, a béna béka a Jägerstrassen, a „Tranpulle“ a Bärenstrassen, a faggyugyár a Kanonierstrassen, stb.“

A perditák fiziognómiájáról egyik ilyen házban a faggyugyárban tett látogatása után ezt írja a szerző:

„Néhány barátom társaságában álöltözetben tíz óra tájban értünk oda. Mennyire elcsodálkoztam szemérmetlen félig meztelen öltözkén ezeknek a nőszemélyeknek, akik a legszemtelenebb pozitúrákkal ingerlik állati galantériákra keményszivű udvarlóikat. S ha még olyan náthával terhelt ment is el az ember, szinte szagolhatta ezeknek a nőknek fajtalan-ságát és bujaságát.“

Az előkelő bordélyokban élő perditák toalettjéről és öltözködéséről a „Párisi se-railok“ című könyvben a következő adatok vannak:

Nyolc órakor keltek fel, tisztasági szempontból előirt

fürdőt vettek s közösen reggeliztek kilenc órakor. Tíz órakor jöttek a fodrászok és tizenegy órakor kész volt a toalett. Bár az ékességeik egyszerűek, mégis nagyon elegánsak. Könnyű, áttetsző ruhát hordtak. A végtagok, kar, a váll, a nyak, a lábak meztelenek. Selyem korzett, könnyű, simulékony, lágy, husszinű trikó csokolja körül, öleli át, s rajzolja le a testüket. Kristálytisztá gazé burkolja be őket és lágyan, szinte szerelmesen ring a konturjaikon, mintha csokolná őket. Aztán a rugalmaságukon és szilárdságukon kacéran visszapattan, lebeg, fodrozódik, s csak annyit enged látni, amennyi a vágyakat felkeltheti. S szinte ugylátszik, hogy a jóízű és gráciák vették gondjukba ezeknek a leányoknak szépségét.

Magister Luckhardt így beszél arról, hogy a berliniek milyen géne nélkül látogatják a bordélyokat:

„Berlinben sem megbotrántkoztatónak, sem szégyenletesnek nem tartják, ha valaki a bordélyba megy. Sokan, még tekintélyes házasemberek is eljárnak oda és még a feleségeik sem veszik ezt rossz néven tőlük.“

Modern orgiák

— Részlet Saint-medard hasonló című regényéből —

Jean felvette a frakkját, kocsiba ült és az Abbaye-hoz hajtatót. Ott egy külön szobában együtt találta az egész jókedvű bandát. Természetesen Jeanról folyt a szó és Fago'in husz üveg pezsgőbe fogadott, hogy nem fog eljönni.

Ebben a pillanatban lépett be Jean. Leirhatatlan üdvívalgás tört ki. Nine Jean nyakába ugrott, Cap-sule és Liane pedig egy-egy lábá-

ba kapaszkodtak és úgy cirógatták a visszatért fiut.

— Olyan drága ez a fiu... jól fogunk mulatni. Moncoln egy sarokból figyelte és majd felfalta őket a tekintetével.

— Milyen kedves dolog az ártatlanság, a szerelem, fogadjátok áldásomat kedves gyermekeim. Pincér, hozza hamar azt a husz üveg gyógyvizet, amelyet Fagotin

felajánlott. Te pedig Nine, ha más-kor tornászni akarsz, ne felejts el bugyogót felhuzni... valósággal csiklandós lehet Jeannak, hogy ott a nyakában ülsz. Boldog is lehetsz te, Jean! Megcsaltak és most kárpótlásul sorba csálhatod valamennyit, meglásd, valami szerencse ér. Én is szeretném, ha megcsálnának, főleg ha látnám, amikor megcsálnak.

Pfuj, te utálatos, neked már csak a látás okoz örömet? Pincér, vigyék ki csipletőkkel ezt az öreg urat, már nem tud társaságban viselkedni.

Ezt persze Nine kiáltozta oda neki Jean nyakából. Aztán neki láttak az evésnek és az ivásnak. Egyszerre csak csönd lett, mert Nine mászott fel a székre és kézzel-lábbal esdekelt egy kis csönd ért. Végre elhallgattak.

— Azt mondtad az előbb ó Lavinassane, hogy ültél az erkélyen és vártál, de nem jött senki, nem láttad, csak az eget, a földet, a mezőt, szóval nem láttál semmit sem jönni. Szóval, én is ugy vagyok mint te: várok, várok valamire, de hiába várok.

— Az ördögbe is! Más állapotban vagy?

— Ugy van, kitaláltad! Vártam, de hiába, ellenben szédülök, nincs étvágyam, mindenféle bolond kívánságaim vannak. Például ma este Moncolon barátunkra volna kedvem...

— Ne beszélj a halottakról, az nem illik, vetette közbe Jean.

— Bizony, bizony angyalkáim, engem utólért a végzet. Tisztességes pályafutásomnak mégis csak ez lett a vége. Az uristen megáldott s a nagyszámu utódaimból elküldte a legelsőt, csak az a baj, hogy nem tudom, hogy és mikor történt a baj. Moncolon közbeszólt:

— Hogy mikor történt? Azt bizony én sem tudom, gyermekem, de valószínű, hogy nem én okoztam. Hogy hogyan történt, azt azonban már meg tudnám magyarázni, sőt Jean mindjárt be is tudja mutatni, ha kíváncsi.

— Eh te bolond! Nem arról van szó, hanem arról, hogy nem tudom, ki az apja. Az biztos, hogy nem Fagotin, mert annak nincs is ereje, se Jean... Ugy látszik, éppen a fehérneműmet leltároztam gondolatban, vagy XVI. Lajos halálára gondoltam, avagy legyeket fogtam, mialatt megtörtént. Anya lesznek uraim, vegyék le kalapjukat előltem. A világra hozok egy kis lényt, aki engem mamának fog hívni — és mindig enni akar; nagyon sikkes lesz. Magam fogom szoptatni és pedig minden nyilvános sétatéren végig, hadd legyen az öröknek is valami örömük. A katonák is irigyen meg fognak lorgnonozni, mert olyan pompás felszerelést, mint az enyém, még nem láttak.

— Peuh!

— Ki mondta azt, hogy „peuh“, ki az, aki kételkedik abban, amit mondtam. Fagotin! Szép e a mellem?

— Oh, igen, egyelőre nagyon kicsi, de szép jövő vár rá.

— Meg akarok győződni róla, — ordította Lavinasse.

— Tessék, nem dugdosom őket, annál is kevésbé, mert itt nagy meleg van s legalább kényelembe helyezkedhetek.

Ezzel kinyitotta füzőjét, ledobta és a finom batiszt ingéből elővillantak formás, kerek keblei.

— Tessék... ilyen a te nagy, sovány Lianeod bizonyosan nem tud felmutatni.

— Fiacskám! be fogom bizonyítani, hogy sem a minőség, sem pedig a mennyiség tekintetében nem maradok mögötted. Tessék, ide nézz, ezt meglapogadhatod...

Mindketlen félmeztelenek voltak s Nine folytatta az ügyét:

— Remélem hölgyeim, hogy segíteni fognak nekem az apa kiku-

latásában. Önök pedig uraim gondoskodnak róla, hogy szegény kis árvának apja legyen.

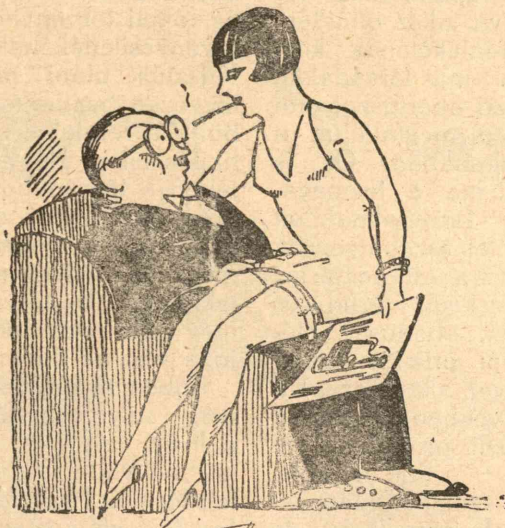
A társalgás még továbbra is ebben a mederben folyt, azután megint nekiláttak az evésnek, amikor Lavinassenak eszébe jutott, hogy mit is szándékozott csinálni, erre megszólalt:

— Capsule! Nők kellene ide... te majd elmegy. Ide hozod a bárátnőid negyedrészt. Hiszen ebben a körületben azt hiszem ott-hon vagy és mindenkit ismersz. Hozzál mintát mindegyikből. Elsőrendűeket és másodrangúakat. De szaladj, mert nagyon sürgős!

A pincér nemsokára visszajött és Cythere dandárának egy egész zászlóalja jött utána. A nők mohó pillantása a dusan terített asztalra esett, ahol még szinte érintetlen ételek álltak, mások pedig a meztelen nőket nézték tátott szájjal.

Capsule fogadta őket:

— Gyertek fiacskáim. Ez a korupció és a bűn előszobája, igyekezzetek jól viselni magatokat.

A szaporodás korlátozásának története

(Népi szokások és módszerek)

A magzat lelke. — Prostitúció. — Hárem. — Eunuchok — A „Baba”. — Kinin.
Füldök. — És ma?

Ha a mai élet fogamzásmegelőzésére és születésszabályozására vonatkozó szokásait és eljárásait néprajzi és történelmi szempontból nézzük, azt vesszük észre, hogy a mai társadalom minden problémáját csirájában megtaláljuk az ősi, a primitív és történelmi ember életében. A mai orvosi megoldások és társadalmi elméletek csak rendszerességükben jelentenek újat az ősi primitív tapasztalattal szemben. És más szóval azt jelenti, hogy a népi primitív kuruzslás, a vajákolás, vajrázsolás, vagyis varázsolás, azaz a javasasszonyok, tudósasszonyok működése, mint néprajzi egység jelentkeznek és fejlődéstörténetileg nem választhatók el a későbbi idők tüneteitől. A Báticaszék vidékén divó ludtollal való „levegőfuvatást” alig választja el valami a gumiballonnal való befúvástól. A türktatár komlólében áztatott fogamzásmegelőző támpontja közvetlen elődje az acidum boricumban illatott gumiszivacsnak. A türk népnél szokásos chinoinperydin tartalmu lupulin (akár hüvelybe alkalmazva, akár mint tea) a modern kinin-injekciónak közvetlen elődje. A mai társadalom fogamzásmegelőző abortuszos problémáit bőségesen megtaláljuk a primitív társadalmakban. Ott is azt jelentik, amit ma a iegmagasabb fejlettségű társadalmakban jelentenek: születésszabályozást.

A megszületett magzat megölése, a közvetett varázslások férfín és nőn, varázssitalok, abortuszt előidéző italok, népi primitív csiráló növény mérgek alkalmazása a női nemi szervekben, kasztráló eljárások, a „szent prostitúció” a hárem szokásai — mind a születésszabályozás szolgálatában állottak és nemcsak céljaikban, de módjaikban is elődjek a ma szokásos eljárásoknak.

Mindezeknek a szokásoknak társadalmi vonatkozásukban történő megismerése talán arra is világosságot derít, hogy miért lett az ember a nemi élet nyomorék koldusa. Voltaire mondja: „a varangynő örülhet a him varangynak, az emberfaj himje és nője

számára gyötrelme a szerelem”, mert nem engedi háborítatlanul a boldog gyermekáldás legemberibb örömeit, mert az élet sulya kegyetlenül beleszól a szerelembe, az apaságba és az anyaságba.

A fogamzástól való tévhitek és tudatlanság okozták, hogy úgy a civilizálatlan vad népek, mint a régi kultúrnépek a szaporodás korlátozásának módjai közül csak a magzatelhajtást, vagy az ujszülöttnek a megölését ismerték. Ez az oka annak, hogy az antik világ orvosai és filozofusai között olyan sűrűn találkozunk ezzel a problémával, hogy a magzat lelkes, vagy léleknélküli lény e.

Az ókor és középkor törvényei között legalább is nem találunk sehol sem olyan intézkedéseket, amelyek a fogamzás megelőzésére vonatkoznának, annál sűrűbben említik azonban a magzatelhajtást.

Platon és Aristoteles tanai, amelyek kifejezetten ajánlották a magzatelhajtást, mégpedig az állam érdekében, a népesség szaporodásának csökkentésére, a görög és római törvényhozásban sokáig érvényesítették hatásukat. Csak a Krisztus utáni második század legvégén Septimius Severus hozott büntető rendeleteket a magzatelhajtás ellen. Nagy Konstantin idejében a törvényhozásban a kanoni jog nyert szerepet, amely azon az állásponton volt, hogy a magzatelhajtást emberölésnek kell tekinteni. E törvény szerint „a meg nem született embernek is joga van az állam védelmére”.

Ebben a korban és később is még sulyos kérdésképpen szerepelt az, hogy a magzat milyen korban válik lelkes lényvé. Ez a kérdés már Aristotelest és Hypocra-tes is foglalkoztatta volt. Hypocra-tes szerint a férfigmagzat a fogamzástól számított harmincadik és ötvenedik nap között lesz lelkes lény; Aristoteles szerint a női magzat még későbbben, a nyolcvanadik és kilencvenedik nap között kap csak lelket.

A magzat lelke körül a germán törvényhozásban is nagy vita dult. A magzatelhajtás üldözése korán

jelenik meg a germán népeknél; a hatodik és hetedik századbéli aleman, langobard, nyugati gót, frank és angolszász törvények pénz-bírsággal büntetik. A Karolina (V. Károly német császár büntetőtörvénykönyve 1532-ből) is megkülönbözteti a lelkes és a léleknélküli magzatot.

Bolognában és a párizsi Sorbonne-on — nem mint orvosi, hanem mint kánonjogi kérdés a doktori disszertációkban — egészen a tizenhetedik század végéig folyik a vita arról, hogy mikor lesz lelkes lény a magzat? Általában a hetedik hónapot fogadják el, nyilván azért, mert a hetedik hónapban született magzatot már sikerült életben tartani.

Az ujszülött megölése és magzat elhajtása a legősibb időktől fogva egészen napjainkig kísérő módszere a nem kívánt fogamzástól való védekezésnek. Ugyanakkor azonban — már az írott történelem kezdetén — a nemi ösztön, amelyet mindenképpen a szaporodási ösztönné akartak átköltetni, de amely „ösztönösen” tiltakozott az átköltés ellen, más utat is talált arra, hogy szaporodás következménye nélkül is ki-elégülést találjon.

A primitív életközösségekben a vallásos kultusz és a társadalom felfogása által szentesített prostitúció, illetőleg a nemzőképes házasság férfiak nemi életének a „szent prostitúció” által történt levezetése is a házasságban előfordulható fogamzás lehetőségének elterelését szolgálta. Bizonyos, hogy az ókori nagy keleti, sémi és árja civilizációkban a Holdistenasszony kultuszait végző papnők az e kultusz által szentesített „szent” prostitúció szolgálói voltak. A kartagói, föníciai, az asszír és babiloniai sémita fajok Holdistenasszony kultuszai (Asztarot, Astur-Bilit, Astarte, Milit, Mete-es is, Bilitis) a Hold templomai körül óriási méretű állami bordélyházakat tartottak fenn. A „Hold” a Kelet kabalás gondolkozásában a „Menses”, a „Holdnapszám” vagyis a „holdnapi vérzés” jelképét is kifejezi. Holdjárás huszonolcna-

Elcsábított, kielégült és most le akar rázni a nyakáról.

November 6: Megölöm!

November 8: Ó, milyen nagyon, nagyon szerencsétlen vagyok!

November 10: Ma megtudtam, hogy már két hete megint Sofiékhoz jár, főzni Hozomány kisaszszonyt. Persze, én szegény lány vagyok, az én apám nem lopott, nem csalt százezreket.

November 11: Szeret, csak engem szeret!... Milyen drága, milyen gyöngéd és szenvedélyes volt ma megint!...

November 13: Hiába, vége min dennek! Már látom, sose fog el venni. Egy közönséges hozomány vadász! Gyűlölöm!

November 15: Hiszek benne! Szeret — és én is szeretem, minden csöpp véremmel... Persze, belátom, nincs egyikünknek se semmije. Nem teheti tönkre miatta a karrierjét.

November 16: A disznó! Letagadtatta magát a szobalánnyal, pedig biztos, hogy otthon volt.

November 17: Az életem legboldogtalanabb napja! Bevallotta, hogy tegnap formálisan megkérte Sofie kezét! Hogy muszáj volt, mert súlyos adósságai vannak, borzasztó sokat veszített az utóbbi időben kártyán. Csak azért kártyázott, hogy ha nyer, elvehessen engem — azt mondja. Biztos, hogy hazudik — de azért hiszek benne... Mi lesz velem?!...

November 18: Ma megint nagyon szerettük egymást. Azt mondta, ha el is veszi Sofiet, csak engem fog szeretni, megcsalja velem a feleségét a második napon...

Ah, legjobb volna csöndesen elaludni és — soha többé fel nem ébredni ebben a csunya világban.

November 20: Borzasztó, már három napja oly szörnyű aggodalmak közt élek. Ha még ez is megtörtént volna!...

November 21: El vagyok veszve!

November 22: Nem, nem melek az orvoshoz menni. Az ilyen műtétbe bele lehet halni. Ugy félek...

November 23: Karcsi rábeszél, hogy menjek feleségül az öreg Jakabhoz. Undorító vén ember, már majdnem ötven éves. De az igaz, hogy milliói vannak, házai, mindenféle gyára, autója... És biztos, hogy a tenyerén hordozna. Már egy esztendeje könnyörög értem anyukának... És anyuka is örülne.

November 28: Elhatároztam magam! Férjhez megyek a Jakabhoz.

December 3: Micsoda briliánsokat kaptam eljegyzési ajándékkul ettől a csunya zsidótól! Csak úgy szikráznak! A lányok mind örülten fognak irigykedni.

December 6: Holnap a párisbukaresti expresssel Bécsben ulazunk, bevásárolni. Jakab ötszáz ezer leit adott anyukának a sta-firungra. Ó, micsoda isteni érzés! Gazdag vagyok, én leszek a leg-elegánsabb asszony! Füttyölök az egész világra, beleértve a Karcsi is.

December 15: Egy álom!... Egy hetet töltöttünk Bécsbe. Ékszerek, toalettek, ezüsfóka bunda, kalapok, hat tucat selyemhaisnya és minden. Csak úgy usztam a se-lvemben, csipkében... Szórtuk a pénzt. Az egész félmilliót elköltöt-tük. Még kell vagy egy negyed-millió, hogy az ember mindent megvehessen, ami megtetszik.

A Grand Hotelben laktunk. Már az első este a hallban meg-ismerkedtünk egy nagyon érdekes olasszal. Hegedűművész. Világ-hírű. A Grosser Konzerthausaal-

ban adott hangversenyt. A bécsi lapok hasábokat irtak róla. Egy emeleten laktunk a hotelben... És ahogy belenézett a szemembe — mintha sült és égetett volna. Beleborzongtam már a nézésbe is. És hogy tudott csókolni, ölelni... A tavasszal, ha nászutra me-gyünk Velencébe, ő is oda jön. Milyen édes mézeshetek lesz-nek...

A Jakab igazán kedves, drága, aranyos egy ember. Imádom! Neki köszönhetek mindent. Az olaszt is...

December 17: Ma eljött a Karcsi — és esküdözött, hogy szeret, imád, ne legyek a Jakab felesége. Itt sirt és nyöszörgött a lábaimnál. A számár! Tán bolond vagyok holmi éhenkórászhoz feleségül menni!

December 21: Megint eljött kö-nyörögni. Tombolt örvöngött, az-tán nyöszörgött, mint egy kis pincsi. Hogy legalább szeretője legyek, csalam meg vele Jakabot. Hogy Jakab direkt egy olyan férj, akit meg kell cselni az első na-pon.

Hát persze, hogy megcsalom! De nem vele! Füttyölök rá, füttyölök.

Erkölcstükör

A német sterilizálási törvény életbe lép

A német birodalmi kormány legutóbbi ülésén elkészítette az örökölhető betegségek kiküszöböléséről szóló törvényt, amelyet május 12-én szereztek nyilvánosságra. A törvény egyike a legfontosabbaknak, amelyeket eddig kiadtak.

A törvény a következő rendelkezéseket tartalmazza:

Aki örökölhető betegségben szenved, az műtéli beavatkozás után magtalanítható abban az esetben, ha az orvosi tudomány megállapítása szerint valószínűleg várható, hogy utódai a testi vagy lelki betegséget örökölni fogják. Az örökölhető betegségek közé tartoznak: a gyenge

elméjűség, a léboly, az örökölhető epilepszia, a szizofrénia, az örökölhető vitustánc, örökölhető vakság és sükettség, örökölhető testi nyomorékság és a súlyos alkoholizmus.

Sterilizálási javaslatot tehet maga a beteg, a hivatali orvos, a kórházak, vagy más gyógyintézetek orvossai. A sterilizálás végrehajtásának kimondására kerületi örökölhető betegségek bírósága illetékes. Ez a bíróság egy bíróból és két orvosból áll, továbbá egy hivatali orvosból és egy orvosszakértőből.

A sterilizálási eljárás nem nyilvános és a bíróság a tárgyi bizonyi-

tékok alapján szabad elhatározásából dönt. A műtéli beavatkozást csak kórházakban arra külön megbízott orvos útján lehet végrehajtani.

Amennyiben kimondták a sterilizálást, így az az illető beteg akarata ellenére is végrehajtható. A magtalanítás csak akkor engedélyezhető, ha az orvosi tudomány követelményeinek megfelelően és a páciens beleegyezésével úgy hajtják végre, hogy az illető életére káros befolyást nem gyakorol.

A sterilizálás minden esetben a legnagyobb titokban tartandó. Az új törvény 1934 január elsején lép életbe.

Erkölcstelen merényletet követett el leánya barátnőjén

Iasi. Lucanu Hortenzia 16 éves diákleány meglátogatta barátnőjét, Nitoi Constantat, akinek azonban csak apját találta otthon. Nitoi visszaélve a fiatal leány bizalmával, erőszakot követett el rajta.

A leány másállapotba került és

ekkor elmondotta szüleinek az esetet. A szülők felszólítására Nitoi kijelentette, hogy özvegyember lévén, nőül veszi a leányt és ezzel erkölcsi elégtételt nyújt.

Nitoi a házassági ígéret teljesítését állandóan halogatta, míg végül

úgy nyilatkozott, hogy mégsem hajlandó feleségül venni az elcsábított leányt.

A szülők erre feljelentést tettek ellene és az ügyészség a vizsgálat befejezése után letartóztatta az erőszakos férfit.

Felbérelte felesége udvarlóját, hogy rajtakaphassa

Cluj. Érdekes bűnvádi feljelentést tett tegnap a rendőrségen Szabó Józsefné cluji asszony, aki férjétől még 1931 május 14-én elköltözött. Az asszony annak idején válópert indított férje ellen, kit a járásbíróság ideiglenesen 800 lei asszonytartási és 400 lej gyermektartási díj fizetésére kötelezett.

Az asszony feljelentéséből kitűnik,

hogy férje ki akart bujni a díjak fizetése alól és a válópert is a saját javára akarta irányítani. Ecélből állítólag lefizette Piatrich Lajos Monostori ut 25. szám alatt lakó munkanélkülit, aki a különváltan élő asszonyt már régóta ostromolta szerelmével. Piatrich június 8-án rávette Szabónét, hogy menjen el vele a Dacia vendéglőbe, ahol az ass-

zonyt leittatta, sőt poharába valami porokat is tett. A lerészegedett nőt azután felvitte az egyik hotelszobába. Később kopogtattak az ajtón, mire Piatrich, azzal az ürüggyel, hogy a szobaasszony vizet hoz, kinyitotta az ajtót, amely mögött a férj jelent meg két tanu kíséretében. Az asszony most valamennyiük ellen feljelentést tett a rendőrségen.

FORTUNA divatnagyáruház

Timișoara. Gyárváros, Kossuth tér

(28)

a legjobb és legolcsóbb

MIMI

Irla: KOLOZSVÁRI LÁSZLÓ

Nyári alkonyat volt és unatkozva néztem ki az ablakon, az ucca csendes volt, a hőség ráterpeszkedett az uccára, melyet ijedt csengetéssel vert fel néha egy villamos. Szürke nyárs polgárok ténferegtek, tüntek fel az egyik saroknál és életük számomra a másik sarokig tartott.

Most egy taxi fordult be és egyenesen a ház felé tartott, a kapunál meg is állt. Molnár doktornét — kinek ajjaja szemközi van a mienkkel — mindjárt megismertem és a kiszálló barna leány... ohó! hiszen ez a Mimi!...

Most hirtelen eszembe is ötlött, hogy tegnap délből az ebédnél Joli a hugom említette is, hogy ma jön haza Mimi Bécsből a „Sacré Cœur-ből”. Tészta után mesélte el, hogy két éve nevelkedett zárdában a szent nővéreknél.

Emlékszem, még délután is foglalkoztatta fantáziámat Mimi aki két évet töltött a Szent Nővéreknél és ahogy kivehettem, most innen a másodemeleti ablakból, ilyennek is képzeltem el. Puha, lesimitott barna haj, az arcát nem igen láttam, de valószínű halvány, hívő arc — alakja szép karcsu volt.

Mikor már eltűntek a kapuban, elgondolkoztam; ezelőtt két évvel 16 éves volt, aránylag telt, fejlett kacér kislány és ahogy most látom... a két évi zárda, a hosszú liturgiák, a csendes szent élet, Mimiből biztos csendes, erkölcsös, hithű „Szentszív Gárdistát” csinált. A napokban biztos találkozni fogok vele, kellemes lehet csendes nyári estéken eldiskurálni az egyházi dolgok régi problémáin.

Másnap délből a lépcsőházban találkoztam vele. Mikor látta felragyogó arcomat, szinte kitörő örömmel üdvözölt. Sokáig tartottam kezében puha kis kezét, de miután sietett, abban állapodtunk meg, hogy vacsora után átmegyek hozzájuk.

Ebéd után lefeküdtem szobámban, kezemet fejem alá téve lehunytam szememet és magam előtt láttam.

Mimit...

Mennyire megváltozott, mennyivel szebb lett. Mintha csak itt állna előttem, mintha csak ki kéne nyújtani kezeimet, hogy elérjem kigömbölyödő melleit, szende keskeny kis arcát. Az arca csakugyan halovány,

a két évi szent litániának, a zárda... de teste csodálatos szép lehet.

Este szüleinek vendégei voltak és mi meghúzódhattunk a nagy szalon egy sarkában. Kértem, hogy meséljen a zárda életéről, egyházi dolgokról, de haragosan felfortyant.

— Hová gondol Gabi, ilyen unalmas dolgokat! Inkább meséljen magáról, a pesti életéről. Mit csinálnak? Kibe szerelmes Gabi? Van-e barát nője?

A kérdések kissé megleptek. Ezt látta is arcomon, mert folytatta:

— Maga azt hitte, hogy egy szentet talál, akivel maga, szépen elbeszélgethet a csodatételekről?... hát nekem ebből már elég. Én élni akarok most, úgy ahogy a többi 18 éves lányok élnek. Gabi, én wiken dezni akarok. — Szemeivel, melyek-

kel az evangéliumokat tanulta — rám tüzött és ezek a fekete szemek delejezték. Térde véletlenül a térdemhez ért, de ott is maradt. — Gabi, én magával akarok wiken dezni.

Ez történt szerdán. Másnap sétálni mentünk a szigetre, a wiken dről megfeledeztem. Mikor a fedett uszoda felé jártunk, hirtelen hozzám fordult.

— Gabi beszéljen már másról is, udvaroljon egy kicsit. Még egyszer sem mondta, hogy tetszem magának, vagy nem tetszem?

Két évig volt az intézetben, és most milyen könnyen hoz zavarba. Este, mikor a lépcsőházban felmentünk, még nem égett a villany. Hirtelen magamhoz kaptam és még mielőtt ellenkezni bírt volna, erősen szájon csókoltam. Nem ellenkezett.

Éreztem, amint melleit odaszoritotta mellemhez.

Pénteken egész nap nem láttam. A délutánt végigfeküdtem. Lehuny szemeim mögött most már forrón, szinte megfoghatóan ott állt Mimi meztelenül — fantáziám által levetkőztetve apró selyemruháiból.

Szombaton délből a cselédjűk kis cédulát hozott nekem, titkon adta át megsugva, hogy senki nem szabad tudjon róla.

„Wikendre nem engednek, este 9-kor várom, egyedül vagyok.” Csak ennyi.

A szülei kávéházba mentek, Mimi azt mondta, hogy fájt a feje, itthon aradt. A cseléd fogadott.

— Tessék csak bemenni a kisasszony szobájába, egyedül van.

Mimi a szelonon feküdt, széles virágú pávazöld pizsama volt rajta és nagy füstkarikákat fujt. Kissé meglepődve álltam meg az ajtóban, mire megszólalt.

— No jöjjön közelebb. — Felült és szurósan a szemembe nézett. — Gondolja, hogy a barátnőjéhez jött.

Mikor még mindig állva maradtam, odajött hozzám, leheletnyi közelségben állott arcomhoz, szinte összeért a szemünk és Mimi forró, bársonyos ajkaival, végigcirógatta számat, nem csók volt ez, több! Áram, mely tüzesen tört felém ajka pórusaiból... de ez már sok volt.

Felkaptam és vittem a szelon felé,

talán egy lépés volt az egész és csókoltam vadul, fojtogatva. Mimi ott reszketett a karjaiban, körmeit vállamba vésvé állta a csókcsatát. A pizsama kapcsai szinte maguktól pattantak fel a mellén és előbukkant két habfehér, dacos kis melle, csodás, karcsu kis dereka.

A kapcsok pattanása elmerült a csók, lihegések zajában. Mimi majdnem meztelen volt, éreztem testének égető tüzelő formáit, a józan-ság szikrája már régen kihalt volt bennem és akkor kérő, ijedt pillantása megállított.

— Ne, Gabi azt ne...

Egy percig tartott, hogy ott a szelonon fekete szemeibe meredve farkasszemet néztünk, egyik kezemmel átkarolva karcsu derekát, másik kezemmel betemetve lüktető fehér hal-mait, egy percig tartott és ezalatt a perc alatt halt meg benne a Sacre Ceur légi szűz növendéke, hogy szemeinek perzselő, vágó dacos pillantásában életre keljen egy 18 éves élő, lüktető, drága Mimi...

A villanykapcsoló kezeltügyében volt. Sötét lett és a fülemből sugta:

— Itt vagyok, a tied akarok lenni.

És azon a szombat estén Mimi az enyém lett. Elfult csók, egy fogak közé szorított sikoly és aztán süket, mély csend borult ránk.

Mikor szobámba osontam 11 óra volt, Mimi nyugodtan, mélyen aludt.

leadnia. Ilyenkor a zsoké természetesen csak keveset eszik, teát, száraz húst és gyümölcsöt, órákat ül a gőzfürdőben és izzad, azonkívül a legnagyobb melegben két három szveterben végez fogyókúrát. De ez a fogyókúra éppen úgy, mint a masszázs, fáradtá, petyhüdtté teszi az izmokat. Ennek ellensúlyozásához is szükséges a torna.

A torna jóteknő hatásával ma már mindenki tisztában van. Pár év előtti a nőket még csak nehezen tudták rábeszélteni a tornára. A leánygimnáziumban ezer és ezer trükköt találtunk ki, hogy a tisztiorvos a torna alól felmenthessen. Nem tudtuk, hogy mennyire szükséges az izmok fiatalos és ruganyos voltának megőrzéséhez. Ma már minden sar-kon tornaiskola van. A tornatanárokat mozgásművészeknek hívják, de a mozgásművészeti óra mögött legtöbbször — és ez a helyes — tornagyakorlatok vannak. A szerint, hogy miyen testrészünket, vagy mi-lyen izmunkat akarjuk fogyasztani és egyben edzeni, különböző torna-gyakorlatokat végezhetünk. Törzs, kar, has, láb és nyakizmok egyaránt fogyaszthatók és frissebbé tehetők a tornázás révén. A tornának azonban rendszeresnek kell lenni, mindennaposnak.

Aki sokat akar fogyni, ne remélje, hogy azt a tornázás révén elérheti, ehhez diéta és sok mozgás szükséges, aki azonban félti karcsuságát és izmainak ruganyosságára vigyázni akar, tornásson nagyon sokat.

S z é p s é g s z a l o n

Az örök divat: a karcsuság

A fogyókúrának legősibb és legprimitívebb formája a masszázs volt. Régebben minden házra csak kevéssé is hajlamos asszony masszírozta magát reggelként. A masszírozás nemcsak felfrissítette és ruganyossá tette izmait, hanem az esetleges hájlerakódásokat is megtörte, úgy hogy a lerakódott zsír oxidációja könnyebben következett be.

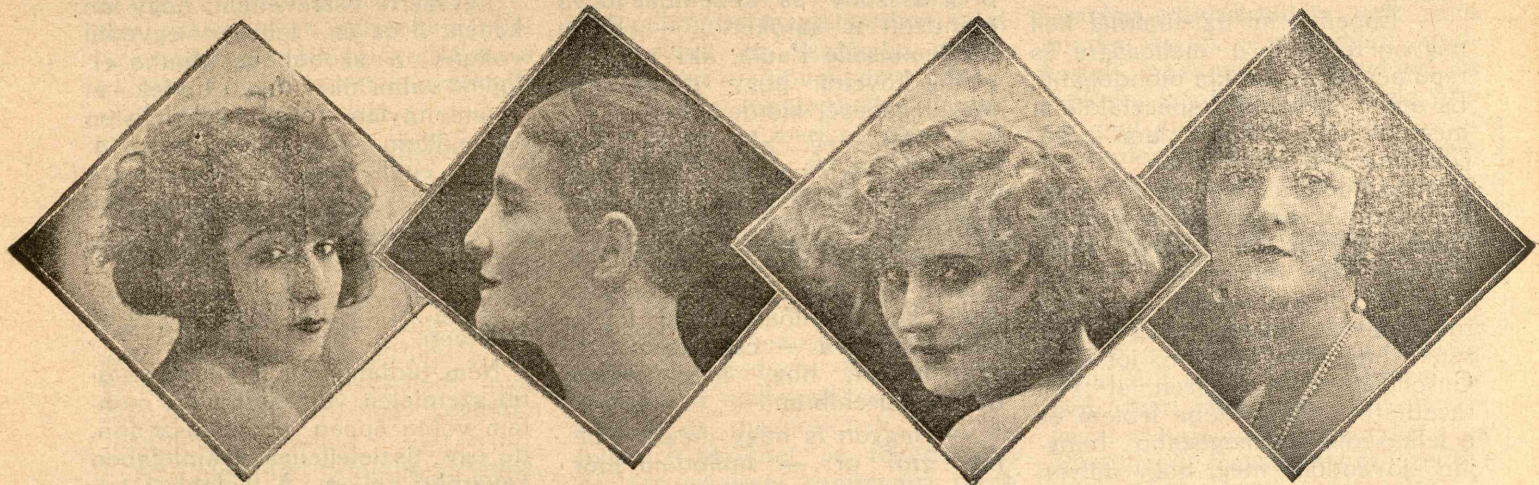
A masszázs ma is divatos. Igaz, hogy nem a régi formájában, hanem elektromos gépekkel. A masszírozógép buzogány alakú fémgömbje és fémrudja az elektromos erő segítségével igyekszik eloszlatni a testről a lerakódott zsírréteget. A masszírozás azonban meglehetősen passzív fogyókúra. Lusta nők szívesebben vesznek, mint a tornát, vagy sportot, mert hiszen nem kell mást tenniük,

csak végigfeküdni a kereveten és túrni a gépmasszázs.

A masszírozás mindamellett megteszi a magáét: fogyaszt. A lemasszírozott zsír azonban lazává teszi az izmokat, a lefogyott nő izmai puhák, ernyedtek lesznek. Ezért nem elégséges csak a masszázs, szükség van a masszázs után a tornára is. A torna nem mint fogyókúra, hanem mint izomerősítő, izomkeményítő szerepel. Csak tornával legfeljebb a régi alakot lehet megtartani, lefogyni azonban csak úgy lehet, ha a torna olyan intenzív, hogy beleizzadnak. Az izzasztás, akár futás, akár gőzfürdő, akár hegymászás, akár tenniszezés, biciklizés, vagy akár fokozottabb sport révén érjük el, minden esetben erősen fogyaszt. Ez az egyetlen fogyókúrája például a zsokéknak is, akinek két-három nap alatt néha négyöt kilót kell

Külföldi képviselő!

Előkelő régi külföldi Könyv és Lapkiadóvállalat, mely Európa szerte bir képviselőkkel, átadná vezérképviseletét egész Csehslovákia részére agilis, komoly, reprezentáló személynek. Ha nem szakmabeli, kioktatjuk és megfelelő direktívákkal látjuk el. Több éves szerződés mellett, állandó és nyugodt megélhetés biztosítva. A képviselet átvételéhez 10.000 korona készpénz-ovadék megkívántatik. Részletes leveleket „Állandó megélhetés” jelige alatt e lap kiadóhivatala továbbít.

Ö r ö m l á n y o k

— Regény —

(6)

De most az egyszer megjárta, mert miközben én egy ugrással a pamlag mögé menekültem, kedves életpárja durva erőszak igénybevételével kitette az ajtón, habár a leghevesebben protestált is ellene. Utóvégre mint főnöknek, neki is joga van megtekinteni az árut. Ő is csak valaki itt... De ez sem segített rajta, repülnie kellett.

Rézvörösén a haragtól és fáradtságtól tért vissza az asszony hozám és segített a felöltözésnél.

— Te, — mondta közben — ha esetleg az uram valamit akar na tőled, akkor csak hívjál rögtön engem, vagy pedig adj neki azonnal két kiadós pofont. Megértettél?

Délben az ebédnél megismerkedtem három kolleganőmmel, akik valamennyien, miként én is, előkelő házakból látszottak származni. Mind fiatalok és csinosak voltak és sem szavakkal, sem mozdulatokkal nem árulták el azt az osztályt, amelyhez most tartoztak. Kitűnő összeválogatottságban képviselték a különböző női típusokat. Irma, születésére stájer, fekete volt, finom nyulánk tagjai voltak és ábrándos sötét szemei, melyekben mindig bizonyos melankólia látszott. Ilona, a magyar nő, barna volt, kicsi és telt, gömbölyű idomokkal, míg a harmadik, Melanie, a szó szoros értelmében egy valódi Tiziánszépesség. Dus, szép vörös haja, mint egy hercegi korona diszítette magas fehér homlokát és ibolyakék szemei gögösen tekintettek szét a

világban. Máskülönben azonban ő is, mint a többiek jószívű, könnyelmű teremtes volt és mi négyen gyorsan barátságot kötöttünk egymással.

Ebédután, mikor a tiszteletreméltó Guschl ur elment megszokott kávéházába és anyai barátnőnk délutáni szunyókálását végezte, mi összeültünk négyen és beszélgettünk, ami különben is főfoglalkozása a magunkfajta lányoknak.

Először is el kellett mesélnem az élettörténetemet. Az igazsághoz hiven gyóntam meg, természetesen a nevek elhallgatásával és meg volt az elégtétele, hogy barátnőim mind úgy meg voltak bolránkozva a nemes Max eljárása fölött, mint én magam.

— Ilyen egy szemét, ilyen egy gazember — kiáltotta az élénk Ilona — a lábánál fogva kellene felakasztani a fickót!

— A férfiak együttvéve sem érnek semmit — jelentette ki a büszke Melanie. — Mi csak azért vagyunk, hogy élvezeteket szerezzünk nekik. De ha egyszer komoly dologról van szó, hogy mellénk álljanak, akkor gyalázatosan cserben hagynak bennünket.

Aztán ők is egymásután elmondták történeteiket. Mindenütt ugyanaz, egy csinosképű fickó és saját forró temperamentumuk csábítása. Mi, az elcsábítottak, becstelenek leszünk, rendőri felügyelet alá kerülünk, mint a tolvajok és gonosztevők, de azok a gazem-

berek, akik szerencsétlenségbe döntöttek bennünket, azok szabadon járnak. Nem tudom jobban kifejezni, hogy mit gondolok, de minden igazságosan gondolkodó ember meg fog érteni. Mikor fog végre megszűnni, hogy bennünket, szegény leányokat, akit az élettapasztalat hiánya és tudatlanság erre a lejtős ultra vitt és szükség és kétségbeesés iktmaradása kényszerítenek, becsteleneknek bélyegezzenek? Mennyivel jobb dolga van annak a leánynak, aki egy esketési bizonyítványért egész életére eladja a testét egy férfinak. És ha aztán füvel fával megcsalja az urát, az talán nem becsatlenség?

Mindenesetre, akkor nem gondolkoztam így; akkor még fiatal és könnyelmű voltam és kevés gondot okozott az az életmód, melyet folytatni fogok. Ellenkezőleg, nagyon is tetszett nekem. Semmit sem csinálni, csak enni, lustálkodni és öltözködni. És aztán minden este egy csinos, elegáns gavallér az ágyban — akkoriban nem kívánt magának többet az ember.

Még sokáig együttültünk, míg Madame Guschl meg nem jelent köztünk azzal, hogy ideje volna az esti toalettre gondolni. Ő maga már a legujabb divati fűzőbe préselte hatalmas hasát és egy fekete selyemruhában parádézott, amelyben — őszintén szólva — olyan méltóságteljesen tudott viselkedni, hogy mindenki legalább is alapítványi hölgynek tartotta

volna.

— Éppen a mi üzletünknel kell nagyon ügyelni a méltóságra és reputációra — szokta mondogatni. És amint későbbi tapasztalataim megmutatták, volt is valami igaza.

Eltűntem a szobámban és miután számomra még nem készíthettek ruhát, azt a kék crepe de chine-t vettem fel, melyet nagy sietségemben magammal hoztam a szülői házból. Inkább estélyi ruha volt ez, kissé kivágva, de szőke hajamhoz nagyon jól állt. Guschl asszony egészen el volt ragadtatva, mikor elébe léptem és a lelkesedés legmagasabb hangján jövendőlte meg, hogy milyen szép jövő vár reám. Már, amit ő szép jövő alatt értett.

— Még ma este meglátod, hogy milyen szerencséd van — mondta, miközben jóságosan megsimogatta az arcomat. — Értesítettem Róbert főherceget, aki törzsvendégem, hogy valami különlegesen finomat tartogatok a számára és ő rögtön megígérte látogatását. De az Istenért, nehogy főhercegnek szólítsd, hanem csak egyszerűen gróf urnak. Máskülönben nagyon bájos, kedves ember, aki minden tekintetben tetszeni fog neked.

— Minden tekintetben?

— Mindenben!

El lehet képzelni, milyen szívdobogással vártam az órát, amelyre a főherceg bejelentette látogatását. Valóban, mégis csak a szerencse fiának kellett lennem. Hány leány, akik éppen olyan csinosak voltak, mint én, ment tönkre, vagy sülyedt el a bűn mélységében, mert nem világított nekik kedvező csillag az utjukon. Minden, minden csak szerencse dolga az életben.

Hét órakor Guschl ur, akit egész délután nem láttam, berontott a szobába, mintha a pisztolyból lőtték volna ki.

Rögtön utána megjelent az ajtó keretében egy magas, nyulánkalak civilben, aki bennünket, leányokat, akik tiszteletteljesen a sarokba huzódtunk, bizalmas fejbőlintással üdvözölt.

— Na, kedves Guschl — mondta a magas vendég a nagy tisztelettől szinte elolvadó háziasszonynak — hol van tehát az új kincse. Tudom, hogy magának jó ízlése van és nem hiába citált engem ide. Emiatt még a drágonyosaim mai meghívását is visszatartottam.

— Remélem, a gróf ur nem fogja megbánni, — fuvalázott az

öreg asszony és kezemnél fogva előhuzott a sarokból. — Ez itt Mademoiselle Paula, aki mindent el fog követni, hogy a gróf ur meglegedését kiérdemelje.

A főherceg, aki köztudomás szerint egyike volt az ország legszebb férfiainak, mosolyogva nézett rám.

— Becsületemre, — mosolygott, miközben csinos, fekete bajusza alatt két vakítóan fehér fogsort vált láthatóvá — csodaszép. Hiszen tudom, hogy megbízhatom az én Guschlban.

— Nagyon is nagy megtiszteltetés, gróf ur — hallottam morogni az asszonyt.

Sokkal többet nem is hallottam és láttam. Ez a szép ember olt előttem teljesen megbabonázott és hogy neki, a Monarchia egyik legelső férfiának annyira tetszettem, egészen megbolondított. Ebben a pillanatban azt kérhettem volna tőlem, amit akart, mindent megtettem volna.

Egyszerre észrevettem, hogy mi ketten, ő és én, teljesen egyedül voltunk a szobában. Mintha elfujták volna őket, úgy tűntek el valamennyien, csak ez a félisten állt előttem varázslatos mosolyával és egyik karját a derekamra fonta, hogy közelebb huzzon magához.

— Hány éves vagy, gyermek?

— Tizenhét, gróf ur.

— Ej, ej és már ilyen korán az üzletben.

Nem tudtam, mit feleljek; valami szemtelen válaszáért nem mentem volna éppen a szomszédba, de egy tiszteletteljes tekintetében zavarban voltam. A legjobbat tettem tehát, amit tettem és eljártam az elcsábított és elámitott ártatlanság szerepét. Ami nem is tévesztette el hatását.

— Hogy hívnak?

— Paulának.

Most szorosan mellette álltam és ő gyöngéden a lábai közé huzzott és megcsókolt. Mikor telt, ér-

zéki ajkai megérintették az enyémét, már teljesen odavoltam. Félig eszméletlenül hanyatlottam a karjába és nyelvemet vágyakozva nyújtottam az övé felé.

— Becsületemre, csókolni, azt tudsz! — nevetett.

És aztán egyszerre éreztem, amint keze a szoknyám alatt az utat kereste. Teljesen szabaddá tettem számára és abban a pillanatban, mikor finom ujjai reszkető vágyban megérintették az érzékeny helyet, elkezdtem mozgolódni az ölében, hogy egészen megbolondítottam.

Az életemet odaadtam volna, ha, mint Mukinál és Maxnál mindig csináltam, sajátkezüleg szabadíthattam volna ki a foglyot szük börtönéből, de nem mertem. Így tehát bensőm viharától korbácsolva és rázva nyugodtan maradtam, míg ő egyelőre a kezével szórakozott. Aztán felemelte a szoknyáját és villámló szemeit sétára küldte a testemen.

Hogy tetszettem neki, hogy az első pillanatra megletszettem, azt észrevettem az izgalmán, amely percről-percre növekedett. Reszkető ujjával megpróbálta kinyitni a bluzomat és mert ez nem mindjárt sikerült neki, segítségére mentem. Egyetlen rántással feltéptem a derekamát, mely hátul kapcsolódott és lecsusztattam a karjaimon, úgy, hogy vállaim és melleim teljesen rendelkezésére álltak.

— Uristen, leány, milyen szép vagy — dadogta és csókokkal borította a melleimet, melyek perzseltek és megőrijítettek. Kibontottam a füzőmet és félredobtam és lecsusztattam kombiném pántjait a vállaimról. Hangos ujjongással engedte a kőkemény bimbókat az ajkai közé dugni és szivta őket, mintha közel volna a szomjanhaláshoz és az én mellem lett volna az élet forrása.

Most már félretettem minden szemérmemet és két kezemmel egyszerre kutattam a ruhájában az

én kedvenc játékszerem után. Tényleg arisztokratikus volt rajta minden és én nem tudván uralkodni magamon, letérdeltem és csókolni kezdtem, hogy mély alázatomat kifejezzem iránta.

Minden művészetemet kifejtettem. Mindent mozgásba hoztam, hogy gyönyörűséget szerezzek neki és az én hercegem ott feküdt a fotelben, képtelenül arra, hogy megmozduljon, annyira hatalmába kerítette a kék mámora. De én dolgoztam is! Azt hiszem, soha férfi még ilyen becézgetésben nem részesült. Róbert két kezét a hajamba mélyesztette és sóhajtozott, nyögött a kék ezerféle hangján.

Hirtelen megrántott magához.

— Gyere... gyere... hamar! — nyögte.

Rögtön megérletem, hogy mit akar. Felhuzott ruhával vetettem magam a nyeregbe és repülni kezdtem le fel, úgy, hogy a katasztrófa nem is várattott sokáig magára...

Sokáig tartott, míg magunkhoz tértünk. Körmeivel még mindig belém kapaszkodott és én még mindig mozgolódtam, míg könnyű mozdulattal el nem tolt magától.

— Leány — tudod-e, hogy sok asszony tanulhatna tőled? — mondta. — Hiszen te megöled az embert!

Elnevettem magam és igyekeztem rendbehozni összegyűrt toalettemet.

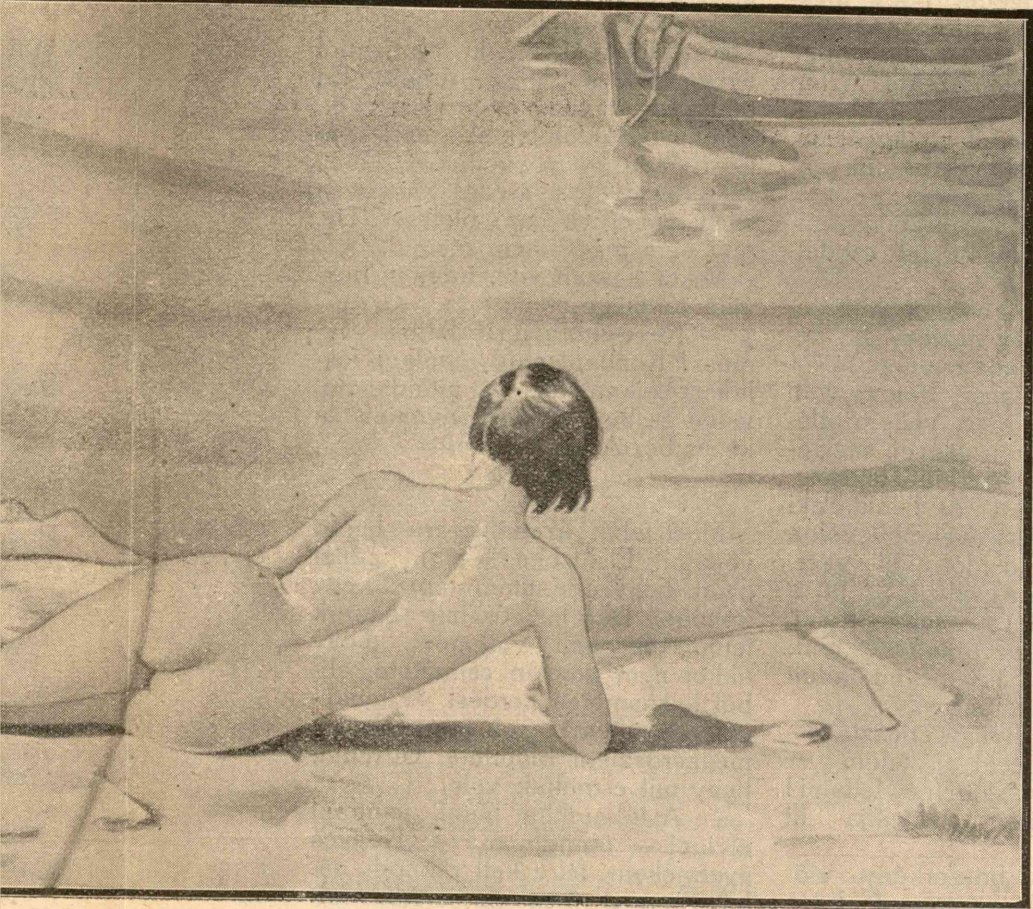
— Hagyd csak! — kiáltotta. — Nincs semmi célja. Hiszen ugyanis az ágyba fekszünk. Azaz, ha te is akarsz!

— Hogy akarok-e!

Magával huzott a szomszédos szobába, amelyet meglepetésemre még nem is ismertem. Nem volt más benne, csak egy hatalmas, alacsony ágy, mely teljesen körül volt véve magas álló tükrökkel. A menyezetet is egy nagy tükröképpezte, úgy, hogy a szindarabot, melyet az ember maga játszott az ágyban, minden oldalról megcsodálhatta.

A herceg most már nem tartotta fel magát sokáig édes előjátékokkal. Mint egy örült tépte le magáról a ruhát és én, aki már amugy is félig meztelen voltam, még mindig a kombinémmal bajlódtam, mikor ő már meztelenül állt előttem és remegő kezeivel rólam is mindent letépett.

Mint egy szatir, oly buján markolta át a derekamát és vitt oda

az ágyhoz. Egy pillanat alatt megtalálta az üdvösséghez vezető utat, én pedig átöleltem karjaimmal és lábaimmal és odaadtam minden erőmet.

Mert ilyen gyönyört még soha életemben nem éreztem. Nem is mertem rá magamra. A könnyek kicsordultak a szemeimből, miközben vad mozdulatait még vadabbakkal viszonyoztam és mikor másodszor is megérkeztem a végállomásra, fogaimat belevágtam a vállába, hogy kiserkent belőle a vér és csak úgy üvöltött a kéjtől és fájdalomtól.

— Te... meg... örjitesz! — kiáltotta.

De én is megkettőzttem a kitöréseimet, megkettőzttem a gyönyörűségemet. Mikor véletlenül a tükörbe néztem, magam is megrémültem attól a képtől, amelyet nyújtottunk. Mint két ragadozó állat, úgy téptük, marcangoltuk egymást.

Mint egy halott, bukott le aztán, képtelenül a legkisebb mozdulatra is. Én is sokáig feküdtem lehunytt szemekkel és nem tudtam mozdulni, míg végre nagy kinnal összeszedtem magamat és türelmesen vártam, mint egy becsületes alattvalóhoz illik, míg ő császári és királyi fenségének kegyeskedik magához térni.

Hát bizony elég sokáig tartott, míg felnyitotta a szemeit.

Felegyenesedett és rámnézett.

— Átkozott kis boszorkány vagy, — mosolygott, — miközben a melleimet és csipőmet simogatta. — Így még egy nőszemély sem bánt el velem. Azt hittem, hogy tönkremegyek ennél a turánál. Ujj! kiáltotta komikus rémülettel, mikor a tükörben észrevette fogaim nyomát. — Csak az csoda, hogy a torkomat át nem haraptad a fogaiddal.

— Én sem éreztem még soha ilyen gyönyört, mint most önnel, gróf ur — igyekeztem igazolni magamat.

— Nagyon hízogató reám nézve. De azt hiszem, ha gyakran munkába veszel, nem sok marad belőlem. Nézd, hogy tönkretettél!

És szájalmasan tartotta felém dicsőségének roncsait.

— Oh — ezt hamar helyrehozzuk, — nevettem csintalanul és közeledtem hozzá az ajkaimmal.

— Nem fog sikerülni neked — eddig még senkinek sem sikerült.

— Muszáj, hogy sikerüljön! feleltem, anélkül, hogy loyális

igyekeztemben zavartattam volna magamat. Minden tudományomat, művészeimet kifejtettem, hogy egy száz éves aggastyán is életre kelt volna tőle, nem pedig egy ilyen fiatal és virágzó férfi, mint az én hercegem volt.

Ami sokáig tart, a végén jó lesz. Ő császári és királyi fensége is paradédába vágta magát végül és én diadalmasan elhelyezkedtem, hogy alattvalói hódolattal learassam munkám gyümölcsét.

De Róbert főherceg nem mutatott semmi hajlandóságot arra, hogy a kapitulált fővárosba bevonuljon.

— Akarsz nekem egy sziveséget tenni? — kérdezte, miközben a mutatóujját, mint előfutárt előre küldte.

Erre az érintésre rögtön táncolni kezdtem; úgy, hogy csak nagy fáradtsággal tudtam kijelenteni készségemet.

— Légy te a fiu! — mondta.

Felelet helyett, rögtön nyeregbe akartam vetni magamat, de ő visszatartott.

— Először engedd, hogy megnézzelek! — mondta.

Kiolt az ágy szélére, úgy, hogy keresztben feküdtem rajta. Aztán fölém térdelt s így legalább nekem is volt némi foglalkozásom, miközben ő elmélyedt bájaim nézegetésében.

— Olyan, mintha biborselyemből volna! — kiáltott fel csodálkozva.

Egy pillanatra abbahagytam tevékenységemet és néztem a képet, melyet a tükör nyújtott.

Mondhatom, egész bájos volt. Én magam is meg voltam elégedve bájaim szépségével, melyeket őfensége most kidülledt szemekkel nézegetett és senki, aki nem tudta, nem vehette volna észre, hogy rövid idő előtt gyermekét hoztam a világra. Mint a most kinyílt rózsza telt szirmai, olyanok voltak az ajkaim és minden más férfi is megbolondult volna az ő helyében.

— Ez olyan étvágygerjesztő — szólalt meg hercegi tisztelőm — hogy az ember szeretné felfalni!

— Nos, kérem szolgálja ki magát!

— Nem, kis boszorkány, először meg kell mutatnod, hogy tényleg olyan jó lovasnő vagy-e?

Nos, megmutattam neki. Olyan magasiskolát lovagoltam, amilyen talán még soha életében nem látott. És mikor éreztem, hogy kö-

zeledik nála a krízis, rátámaszkodtam a kezeimre, úgy, hogy a magasban tarthattam magamat és incselkedésből mindig bizonyos távolságban tartottam magamat tőle.

— Megörjitesz — ordította végül — fejezd már be! Már nem bírom ki tovább!

De én csak nevettem és nem engedtem a távolságból, míg el nem múlt a veszedelem. Akkor újra megkezdtem lélekzetabló csavarodásaimat. De másodszor már nem engedte bolonddá tartani magát. Mikor észrevette, hogy megint el akarok huzódni tőle, karjait a derekam köré fonta és úgy magához szorított, hogy mozdulni sem tudtam.

Mell a mellen aludtunk el és csak akkor ébredtünk fel, mikor halkan kopogtak az ajtón.

— Gróf ur — hallatszott Madame Guschl hangja — itt van a kocsi.

— Hát mennyi idő van? — kérdezte álmossággal.

— Mindjárt négy óra. Nemsokára világos lesz.

— Az áldóját!

Két lábbal ugrott ki az ágyból és magára kapta a ruháit. Én ültem az ágyon és néztem őt, nagy szívfájdalommal, mert nekem még nem volt elég, még szereltem volna érezni ennek a szép embernek az ölelését. De, ami nem megy, nem megy.

Mikor készen volt, odajött hozzám és megcsókolt.

— Nemsokára újra látjuk egymást! Közben majd ajánlani foglak másoknak is — mondta nevetve és egy százast nyomott a kezembe. Aztán kisértett.

VI.

Most tehát szabályszerű kéjő voltam. Elsőizben kaptam pénzt azért, hogy odaadtam magam egy férfinak. De ha őszinte akarok lenni, be kell vallanom, hogy akkor nem nagyon csináltam ebből lelkiismereti kérdést. Ellenkezőleg, örültem a sok pénznek és megkérdeztem Madame Guschl-t, hogy mit csináljak vele.

— A takaréka tenni, azonnal elvinni — mondta ő. — Kedves gyermekem, félre kell raknod néhány garast öreg napjaidra, mikor már nem leszel csinos és fiatal. Lásd, én is így csináltam. Tízezer forintom volt együtt, mikor a Guschl feleségül vett. Ő akkor fizetőpincér volt egy étte-

remben és akkor együtt csináltuk meg ezt az üzletet. És ez nem rossz üzlet, mondhatom neked.

Tehát takarékbba tettem az első keresetemet és később is minden krajcárt odavitettem, melyet munkámmal kerestem, úgy, hogy csakhamar csinos összeg szerepelt a takarékkönyvemben.

Mert nagyon kapós voltam. Nem mult el este, melyen vendégem nem lett volna. A főherceg maga is gyakran eljött, csaknem minden hónapban kétszer és ígérletét is megtartotta, beajánlván engem a barátainak, úgy, hogy napjaim sokszor már egy héttel előre le voltak foglalva.

Istenem, miféle embereket ismertem itt meg! Az osztrák arisztokrácia leghíresebb nevei voltak köztük, de a pénz mágusok sem hiányoztak. Megismertem férfiakat, akik a római császárság korából való atlétáknak néztek ki és akiknek egy óra kellett, míg abba az állapotba jutottak, amelyre nálam szükségük volt. Férfiakat, akik úgy néztek ki, mintha a halál minden pillanatban rájuk tenné a kezét és akik egy éjszaka olyan öt-hat utazást tettek, hogy másnap reggel egyetlen tagomat sem tudtam mozdítani. Voltak férfiak az ágyamban, akik a gyönyörtől üvöltöztek, mint a vadállatok. Férfiak, akik olyan flegmatikusan végezték munkájukat, mintha csak az ebédjüknel ültek volna. Férfiak, akik szégyenkeztek és tisztességtelen szó nem hagyta el az ajkukat. Férfiak, akik úgy beszéltek, mint egy kocsis és nem voltak erkölcsösebbek egy részeg disznónál. Férfiak, akik olyan természetesek voltak, hogy még csókolni sem hagyták magukat másol, mint a szájukon és férfiak, akik olyan perverzek voltak, hogy szívesebben aludtak volna egy kecskével, mint egy asszonnyal. Férfiak, akik „Ön”-nek szólítottak és úgy bántak velem, mint egy hölgygel és férfiak, akik úgy kezelték, mintha a szemétdombon találtak volna.

Csakhamar megtanultam, hogy mindenkivel úgy bánjak, ahogy az illetőnek tetszett. Tudtam szerelmes és prűd lenni, mint egy apáca, tudtam közönséges és komisz lenni, hogy szinte magam is megborzadtam magamtól. Tudtam unalmas és fád lenni, majd megvad és buja, hogy a férfit, aki mellettem feküdt, szinte félelem

fogta el. És idővel megtanultam gyűlölni őket mind, mind!

Végül is teljesen mindegy volt számomra, hogy ki fektetett le. Ha a külseje tetszett nekem, becsületesen vele dolgoztam; közömbös, vagy ellenszenves volt előttem, akkor csak a rendes üzleti munkát végeztem. Mozogtam ide oda, mint egy automata és mindenféle sikolyokat hallattam, melyek mérhetetlen gyönyörömet jelezték a férfi számára.

A Guschl, aki lelkének mélyén igazán nagyon jó asszony volt, nagyon szeretett engem és min-

den szabadságot megadott. Különben sem volt olyan, mint egy bordélytulajdonosnő, aki kihatározza a leányait, hanem mindenféle tekintetben gondoskodott rólunk és igyekezett minden kellemtelent, melyet foglalkosásunk magával hozott, ellávolítani az utunkból.

Szép délutánokon rendszerint kocsit fogagott és kísértált kettőnkkel. Színházba is elvitt bennünket és mindenütt, ahol megjelent velünk, a legnagyobb feltűnést keltettük.

(Folytatjuk.)

Eredeti felvétel

Titkos naplójába írt önvallomásával a feleség nem követhet el házasságtörést

Izgalmas válóper egy pesti gyáros feleségének naplója miatt

A legizgalmasabb és fantasztikusabb regények nem a könyvkiadó kirakataiban, hanem a bíróság írtáiraiban, a poros és elsárgult aktatömegek között találhatók. Egy ilyen szerelmi regény, amelyhez hasonlót író csak bátorítalan tollal mer leírni, járta meg most a különböző bírói fórumokat, míg eljutott utolsó állomáshoz, a Kuria jogerős ítéletéhez.

A regény két főszereplője, a férj és feleség az előkelő pesti társaságokban ismert emberek. Ezelőtt két esztendővel kötöttek házasságot. A férfi dr. S. G. akkor huszonhét éves volt és egy hatalmas budapesti gyár tulajdonos igazgatója. A mennyasszony akkor tizenkilencéves gyönyörű, társaságbeli urilány, akinek szülei azonban az utolsó esztendő alatt minden vagyonukat elvesztették. A pesti társaságok beavatott köreiből nem volt világ, hogy ez a házasság a leány szempontjából, jelent nagyobb előnyt, miután a férfi gondtalan megélhetést, jólétet és előkelő életnivót biztosít számára.

Az esküvőt fényes külsőségek között tartották meg 1931 májusban az Egyetem-téri templomban. A padsorokban a főváros notabilitásai ültek és így a fiatalok esküvője valóságos társadalmi eseménnyé nőtt Budapesten.

Dr. S. G. és fiatal, fekete hajú, égő szemű felesége három hónapos külföldi utra mentek az esküvő után. Bejárták a Földközi tengert, a legelőkelőbb szállodák és fürdőhelyek vendégei voltak és a három hónapi nászut befejeztével egy pompásan berendezett Kossuth Lajos utcai lakásba költöztek.

Alig hogy hazaérkeztek, a fiatalasszony váratlan vallomással állt a férje elé.

— Hűséges, kitartó felesége leszek magának, amíg csak élek — mondta, — ezért csupán egy kérés van magához. Attól a pillanattól kezdve, mióta magát megismertem, naplót vezetek. Talán azért, mert nincs barátnőm, akinek beszélhessek, talán azért, mert egy kicsit mindig irónak éreztem magam. Ez a napló azonban az én kizárólagos tulajdonom és abba soha senki nem nézhet bele, Maga se... Adja becsületszavát, hogy soha nem fogja ezt a naplót felkutatni, soha nem fog a napló

tartalma után érdeklődni.

S. G. mosolygott, az egész napló ügynek nem tulajdonított nagy fontosságot és becsületszavát adta, hogy soha nem kutatja az asszony romantikus titkát.

A házasság a legharmonikusabb keretek között indult el. Két és fél hónapig dr. S. G. és felesége között soha nézeteltérés, összeütközés nem volt. Két és fél hónap után azonban egy napon, mikor az asszony távol volt hazulról, véletlenül a férj kezébe került a napló. Ő azt mondja, hogy milyen könyv az, amit felesége íróasztalában talált.

Háztartási könyvnek nézte és lapozni kezdett benne. Az első oldalon azonban már egészen meglepő, lélegzetelállító vallomásokat talált. Az asszony azonban közben váratlanul hazajött, a férj nem tudta tovább olvasni a naplót és visszatette a helyére. Ellenben úgy rendezte a dolgokat, hogy felesége egy hétre Lilla fürdőre utazzon és ezt az időt használta fel aztán arra, hogy felesége féltve őrzött titkát alaposan kivizsgálja.

„A nő számára kevés kivétellel lemondás a házasság — kezdődött a napló első oldala az esküvőt, illetve a nászut megelőző nap dátumával. Egy ember került az utamba, tekintélyes társadalmi állásban lévő, mindenki által tisztelt férfi, aki azonban nem az én emberem. Beképzelt, piperkőc, felületes gondolkodású ember, akinek soha nincs egy eredeti mondanivalója. Néha csak ülök meg döbbenve és érzem az idegenségét. Soha egy közös gondolatunk, egy közös meglátásunk, egy közös érzésünk. Ki ez az ember?!”

A következő oldal a nászutat írja le. Az asszony őszinte sorokban tárja fel szörnyű viaskodását önmagával és férjével. Mindebből azonban nem árul el semmit, csupán az utolsó sorokban jelzi, hogy boldogtalansága most ért tetőpontjára. „Megénzem a világot, tanulni akarok, nagy garderobot szerzek, egy kicsit belekóstolok abba az életbe, amit szüleim tönkremenetelük óta nem tudtak számomra biztosítani, aztán elvállok G.-től. Még nem tudom mi lesz, talán filmszínésznőnek megyek. Külföldi utunkon mindenképpen elvagyok ragadva külsőmtől. Azt hiszem,

szép asszony vagyok. Még előttem a világ.”

A nászutát követő néhány héttel később egy újabb és még az eddigieknél is meglepőbb önvallomás következik a naplóban. „Azt hiszem, anya vagyok. Rémes! Mit csináljak. Ettől az embertől nem akarok gyereket.” Aztán egy újabb dátum: „Nem is tudom, mit tettem volna, ha G.-től gyermekem születik. Talán a gyereket is gyűlöltem volna.”

Mikor az asszony visszatért Lilla fürdőről, a férj komor arccal fogadta.

— Drága, én haladéktalanul megindítom a válópert, mi tovább nem élhetünk együtt — kezdte a férj — Véletlenül kezembe akadt a naplója, belátja hogy azok után amiket ez tartalmaz, nem élhetünk tovább együtt.

Az asszony elsápadt és sírógörcsöt kapott.

— Szószegő — kiáltotta elkeseredetű dühében. — Becsületszavát adta, hogy soha nem nézi meg a naplót, ami a legsajátabb titkom, de úgy látszik kíváncsisága erősebb, mint a becsületszava.

Nem válok! — kiáltotta az asszony. Én hűséges, jó hitvese voltam magának, semmi oka, hogy elhagyjon.

A férj azonban hallani sem akart már az együttélésekről, a fiatalasszony jobbnak látta elköltözni hazulról.

A bíróság elsőfokon elutasította S. G. t keresetével. A törvényszék megállapítása szerint a házaspár harmonikus életet éltek, az asszony a férfi saját beismerése szerint hűséges, jó feleség volt s a becsatolt napló nem szolgálhat alapul a házassági együttélés megszakítására. A férj a bíróság megállapítása szerint tudott arról, hogy felesége naplót vezet, abba beleegyezett, sőt becsületszavára fogadta, hogy soha nem fogja kutatni a napló tartalmát. Az asszony gondolatai és rejtett érzései nem szolgálhatnak okul arra, hogy a nő a bíróság a házastársi kötelesség megszegésében mondja ki bűnösnek.

Dr. S. G. fellebbezett a törvényszék ítélete ellen és az ügy a tábla elé került. Az asszony jogi képviselője, kérte, hogy a tábla is hagyja helyben a törvényszék ítéletét, miután egy asszony esetleg könnyelmű pillanataiban leírt önvallomásai

Piciny husos ajkai szinte elvesztek a másik asszony erős, kissé nagy, telt szépvonalu ajkai között és a forró nyelv buján simogatta az ajkait, amelyek tehetetlenül nyitak széjjel. Mikor megérezte a másik nyelvét, megroggyantak a térdei, hogy majd összeroskadn izgalmában.

Klári aztán elengedte új barátnőjét és visszaültette a fotóbjé.

— Gyermekem, maga épp oly buja, mint én vagyok. Ilyen partnernőre még nem találtam.

Leült. Nagy, hosszuszempillájú mélyenülő fekete szemeit le nem vette Maryról. Rágyújtott egy másik cigarettára és elkezdett beszélni. Kérdezgette Maryt, kicsoda, mi volt azelőtt, hogy jutott erre a pályára. Mary nem akarta az igazat megmondani, így a sablonos hazugságot találta fel, amivel minden kokott takarozik, ha kíváncsian firtatják a múltját.

Klári elmesélte, hogy uri családból származik, lateiner szülőktől. Érettségije van s zongoratanárnő diplomája, sőt a művész oklevelet is megszerezte. Az első férfi megízleltette vele a szerelem gyönyörűségeit és a vágya, a vér vitte őt ide. Egyébként nem kellene az uccán élnie, mert elhalt szüleitől örökölt annyit, hogy megélhesen, de a kaland, a buja miliő, ezek nem engedik őt visszatérni a polgári életbe. Neki sokkal nagyobb gyönyörűséget és izgalmat okoz az, ha egy durva brutális férfi úgy teszi őt magáévá, mint a kocsis legény az utolsó utcalányt, mintha valaki hónapokig tartó udvarlás után végre megkezd az ostromot s úgy bánik vele, mint a lilimotpró az ártatlan szüzcsekével, akit ujjabb izgalommal vesz le a lábáról.

— Maga igazán bájos és ezzel a finomvonalu telt testével, a habfehér bőrével a legpompásabb kontrásztot fogja nyújtani az én vékony, ideges kreol testemhez. Remélem, hogy én fogok tetszeni magának. Azt mondják szép az én testem is. No de most már igazán mehetünk. Előbb megvacsorázunk valahol, azután felkeressük meghívóinkat.

Mary hamarosan kész lett. Gondosan elzárt mindent és elindultak vacsorázni. Az egyik körüti étterembe vezette őt Klári, majd vacsora után kísérték az Andrassy utra.

Egymásba karolva mentek, a szembejövő férfiak mind megfor-

dultak utánuk, ami fölött mindketten nagyszerűen mulattak.

Egy olyan legjobb korban lévő jóképű, szemtelenszemű férfi utánuk fordult és közvetlen mögöttük jött. Egyszerre csak halkan megszólalt:

— Uristen!... Ha egyszer olyan szerencséhez juttatnám, hogy két ilyen csodás asszonyt egy éjszakán át ölelhetnék, minden áldozatra képes lennék.

Mindketten nevetni kezdtek ezen a groteszk fohászon s Klári gúnyos mosollyal nézett vissza a férfire.

— Azt hiszem, hogy az az éjszaka a maga utolsó éjszakája lenne uram!

— Vajjon miért?... Elég fiatalnak érzem magam az ilyen mulatsághoz. Biztos, hogy meglennének velem elégedve.

— Erősen kétlem!... Bennünket nehéz kielégíteni. Talán a szolid nyárspolgári feleségeket, akik már hozzászoktak a szerelemnek adagokban való élvezéséhez és ettől fölötté boldognak érzik magukat.

— És maguk, gyönyörű asszonyok?

— Nálunk a negyedik csóknál éled az igazi vágy. És most hagyjon magunkra. Imádkozzék más asszonyoknál a jóistenkéhez. Azokat boldoggá is fogja tenni.

A férfi még egy pár lépést követte őket. De mikor Klárinak Maryhez intézett szavait meghallotta:

— Azt hiszi, hogy nekünk is kanalas orvosság a szerelem!... — céltalannak látta a további kísérletezést és szépen elmaradt.

Már a Köröndön túl jártak, mikor Klári a villanegyed egyik mellék uccájába fordult, s mindjárt az első kis renaissance villa kapuján becsengetett. A csengetésre

megjelenő komornyik már ismerhette Klárit, mert szó nélkül bevezette őket a hallba, helyet kínálta és egy kis türelmet kért, majd magukra hagyta őket. Klári ekkor halkan megvilágosította a helyzetet. — Egy híres arisztokrata családnak egyik tagiáé a ház. Harminc év körüli férfi, aki ezelőtt két évvel a pesti művész világnak egyik leghíresebb fiatal tagját vette feleségül. Főleg a féktelen temperamentumáról volt híres őnagysága. Mindössze huszonhat éves. Mind a ketten a bujaság megtestesültjei és ilyen orgiákkal frissítik fel a nemi életüket. Az asszony éppen olyan kéjjel élvezi a nő szerelmet, mint a férfit. Tehát el lehetünk készülve, hogy vele szemben is aktív szerepet kell játszanunk. De nagyon szép asszony, s így nem fog nehezünkre esni.

Mary izgatottan, némán hallgatta a leány előadását, amelyet alig fejezett be, máris jelentkezett a komornyik és kérte a hölgyeket, hogy kövessék őt.

Egy nagyon elegáns nappali szobába vezette őket, majd eltávozott. Klári ismerve a szokásokat, levette a bundáját és kalapját, s Mary is követte példáját.

Mikor elkészültek, a leány átölelte Mary vállait és úgy vezette a szomszéd szobába. Hatalmas helyiség volt ez, pazar fénnel ki-világítva. Egy olyan óriás méretű ágy állott megvetve, amelyben négy ember is kényelmesen elférhetett, s előtte ugyancsak egy terbélyes sezlón. Az egyik sarokban egy rokokó garnitúra, s itt ültek a ház urai. Egy finom arcú fiatal férfi, hosszú házi köpenybe burkolódzva és egy aranyszőke hajú filigrán, babaarcú fiatal nő, könnyű selyempizsamában.

A férfi felkelt és Kláriék elé sietett:

— Oh!... nagyon kedvesek, hogy eljöttek a mi kis szeánszunkra. A barátnője?...

— Igen gróf ur. Mondhatnám a kis szeretőm... Mary a neve...

— Nagyon örvendek kisasszony és remélem, jól fogja magát érezni... ugy-e Lilikém?...

A háziasszony is felkelt és kezét fogott velük, kíváncsian nézgetve Maryt s láthatóan meglepődetten válaszolt:

— Én is remélem... maga nagyon bájos. Kedves Klári, maga már itthon van nálunk, ha szomszások, kínálja meg a barátnőjét, sőt mi is fogunk kérni. Ugye Egon?

— Hogyne, hogyne!... Az ital csak emeli a hangulatot.

Klári egy guruló bárasztalt tölt elő és hamarosan ott álltak a likőrrel telt poharak. A gróf visszalepedett a feleségével a kis rokokó kanapéra, míg Klári a sezlonon foglalt helyet, maga mellé ültetve Maryit. Klárin fekete selyemruha volt, ujjatlan, mély kivágással, míg Mary halványzöld selyembe volt bujtatva, meztelenül hagyva vállait, karjait és a hátának jórészét, vagyis estélyi ruhát viseltek mindketten. Klári az ő számukra csak egy pohárba töltött, s Mary meztelen vállát átölelve odatartotta szájához a poharat. Az asszonyka belekóstolt, azután Klári kiitta a maradékot. Most ölébe huzta a Mary felső testét és föléhajolva nézte őt, majd lassan, finoman simogatni kezdte a haját, a homlokát, az arcát, a nyakát és reáhajolva csókolgatni kezdte a szemét, a finom orrát... és Mary igatottan várta már, hogy mikor ér a szájához a másik erős, forró szája. Végre a husos ajkak kerekre formálódva lassan reásimultak az ő ajkaira és Klári karja alácsuszott s úgy emelte őt magához. Szivta, simogatta, enyhén harapdálta forró száját és az üde nyelv lassan birtokába vette. Mary végig remegett erre a buja csókra és mikor Klári tenyere reásimult az egyik mellére, akaratlanul is beléharapott a szájába. De azután a vállalt szerephez hiven elakarkarta tolni a kezét a melléről, amely persze nem engedett. És mikor az az

ügyes tenyér könnyű simogatással csiklandozta tovább a mellét, már nem ellenkezett.

A grófi pár érdeklődve figyelte őket; az asszony egészen a férjéhez simult, aki őt magához ölelte és egyik keze az asszony mellére simult.

Klári már végigfektette a fiatalasszonyt a sezlonon és föléje borulva csókolta őt, mialatt a keze sóváran tapogatta az idomait. Aztán a vállait csókolgatta, a karjai alatt, nyelvével simogatva csiklandozta és tovább vándorolva a selymek alól kihegyesedő mellbimbóra tapadt a szája. Forró lélekzetével melengette és Mary újra ellenkezni próbált. A leány most kikapcsolta a ruha ezüst vállpántjait és egyik kezével besiklott a ruha alá.

— Ne... nem szabad... mit csinálsz? — suttogta az asszony.

Olyan élethűen hangzottak ezek a szemérmesen tiltakozó szavak, mintha tényleg valóságosak volnának. És pillanatnyilag úgy is érezte. Szégyelte magát az idegenek előtt és talán Klári előtt is. Hiszen ez a szituáció még teljesen ismeretlen volt előtte.

De a leány csak tovább folytatta a játékot. A kis hegyes mellbimbó a két ujjá között pihegett és enyhén morzsolgatta. Aztán két kezével lassan huzni kezdte a ruhát az asszony felsőtestéről és előbukkant a két rózsás mellcsókra kínálkozó bimbóval. Mary vad izgalomban reszketően suttogta:

— Nem... Klári... nem szabad... szégyelem magam... takard el...

És a leány szót fogadott: az egyik mellett a szájával, a másikat a tenyerével takarta el és simogatta csókolgatta őket, míg Mary kezei erőtlenséggel kapkodtak a levegőben.

A grófék izgalomba fult testtel nézték őket. A férfi keze már az asszony pizsamájának nyílása alatt a melleit simogatta, s az asszony keze is eltévedt az ura házi kabáljában.

Mary szakgatottan, hangosan lihegett Klári ügyes csókjai és simogatásai alatt, aki közben mind lejjebb és lejjebb tolt a remegő testről a ruhát s vele egyült a

kombinét is. Már a márványsima has is előtűnt és remegve vibráltak rajta az idegek és a leány karcsu hosszú ujjai már tovább felfedező utra indultak. Az asszonyka teste hevesen összerándult, lábai ösztönösen összekulcsolódtak és kezével odakapott a Klári kezéhez:

— Nem... nem... ezt nem szabad... vedd el a kezéd... jaj... ne... ne tedd... istenem...

De a leány nem engedett.

Hosszu ujjával finoman masszírozta amit elérhetett, de így is felforralta az asszony vérért.

Szája még nagyobb hévvel gyötörte a vérpiros bimbót és Mary tiltakozó mozdulatai újra csak erőllen vergődésbe fulladtak. Az asszonyka talán még sohasem érezte magát olyan izgatottnak mint most.

És a könnyű selyem csak csuszott lejjebb.

A harisnyatartó gombjai felpattantak és csuszott le minden, könnyedén, leleplezve a combok gyönyörű ívét, amint szorosan összekulcsolva folynak egybe az öl sejtelmes homályában. Csók és simogatás közben dolgozott tovább az ügyes kéz és egymásután nyitak ki a még hátralevő kapcsok egy gyors ügyes mozdulat és minden lehullott a földre... Mary csodás meztelen testét csak a selyem harisnyák izgató takarója védte a kíváncsi szemek elől.

Megrettenve sikoltott fel és hogy takarja a meztelenségét, hirtelen megfordult. Akaratlanul, szinte ösztönösen védekezett. Ez már nem volt játék.

Klári most letérdelt a sezlon elé és buja vággyal csókolgatta az asszony sima hátát, végig gerincen s egyik keze alácsuszott. És simogatások és csókok közepelte emelte a reszkető testet, hogy visszafordítsa a hátára, ami lassan mégis sikerült. És az asszony megadta magát, csak még a lábak szoros egybefonódása védekezett. Aztán ez is megszűnt, csókok záporoztak testének legérzékenyebb helyeire és Mary ösztönös szemérme lassan elhalt, beléfulladt a gyönyörvárs reszkető vágyába...

Karjaival eltakarta az arcát és sikongva, lihegve engedte magá-

„ERNA”	Creme	Ne kísérletezzén! Használja 100 év óta ismert és bevált ERNA-krémet. Májfolt, szeplő, vimmerli és mindenféle bőrtisztatatlanság ellen a legbiztosabb szer. (36)
	Poudre	
	Savon	
Farmacia Schul		
Timişoara II., Str. 3 Crai (Három-kihály u.)		

hoz barátnőjét. És Klári nem mar-
kírozott, hanem vad hévvel vé-
gezte becézgetéseit.

A nézők felugrottak és ledobták
azt a kevés ruhát, amely testüket
fedte. A gróf visszaült a pamagra
és az ölébe vonta a feleségét,
aki hangos, ujjongó sikollyal
helyezkedett el.

De mozdulatlanul maradtak és
csak vad, egymás száját tépő csó-
kokkal élvezték az izgalmukat.

Mary teste fehéren kigyózott a
sezlon sötétszínű takaróján, a
hangja a kéz legszebb muzsikáját
zengte és a gyönyör legszebb hid-
jába ivelődött testtel szorította
magát a csókoló szájhoz. Aztán
reszkette omlott össze a hid és
Klári lágy, simogató mozdulatok-
kal befejezte művét.

Mig az amerikai asszonyka a
mámor kábulatában hevert bágyad-
tan a sezlonon, Klári kibujt az
öleléséből. Szemei vészes csillo-
gással nézték a gyönyörű ernyedt
testet és mohón hajtotta fel a li-
kőrös poharakat.

A grófné lelkendezve integetett
feléje, mire odasietett hozzájuk.
Ekkor az asszony leszállt a férje
öleéből, és Klári már tudta, hogy
mit akar. Oda térdelt a férfi elé...

A grófné egy ideig buja izga-
lommal gyönyörködött az izgató
látványban és kezei türelmetlenül
kutattak a leány testén. Besiklot-
tak a ruhája alá, és sóváran si-
mogatta a combjait. Azután félre-
tolta Klárit és foglalta el a helyét
de csak addig, míg nem érezte,
hogy kezd veszedelmes lenni a
dolog. Akkor abbahagyta.

Közben Mary is kiheverte a
kéj kábulatát és Klári rögtön hoz-
zásietett.

Az asszonyka felült, magához
ölelte Klárit és tikkadó szájjal su-
togta, hogy szomjas. A leány meg-
töltött két poharat és mohón kiiták.
Akkor szorosan hozzásimult Klá-
rihoz és most már ő kezdte csó-
kolni az izgalmától remegő leányt,
s hámozni róla a ruhát. A bárso-
nyos kreolszínű bőrt forró csókok-
kal borította és Klári boldogan
túrta, hogy a ruhát letolja a vál-
láról, mire a karcsu, vékony de
mégis formás mellkason kibujt a
két asszonyosan lágy kis kerek
mell, amelyeket erős, barna kerek
bimbók koronáztak. És ezeket az
édes gyümölcsöket olyan élvezet
volt Marynak az ajkai közé venni,
hogy szinte nem is akart megvál-
ni tőlük.

A gróf és felesége közben szintén

odajöttek a sezlonra és két oldal-
ról mellettük helyet foglalva, gyö-
nyörködtek bennünk. De Mary
nem törődött velük. Szinte meg-
részegeedett ennek a karcsu exoti-
kus gyönyörű testnek a szépségé-
től és lázas izgalommal bujkáltak
kezei a ruha alatt, egyre jobban
letolva a nádszál derékre. És egy
perc múlva már Klárinak is csak
a harisnya volt az egyetlen ruhá-
ja és Mary csókjai már ott zápo-
roztak a gyönyörű testen.

Bár életében először jutott ebbe
a helyzetbe, mégsem érzett ellen-
szenvet, hanem a legnagyobb gyö-
nyörrel csókolgatta, barátnője il-
latos testét, mignem a gyönyör
halk sikolyai előtörték az ajkain...

Alig hagyta ott azonban a bájos
fészket a gróf, máris a helyére
ugrott és egy heves mozdulattal
elfoglalta a várat. A grófné oda-
térdelt a leány fejéhez és testét
csókra kínálta az urának.

Majd Maryt ráncigálta maga elé:
— Ide fekdj... én is csókolni
akarok.

Mary boldogan nyult el a bu-
ja arisztokrata asszony előtt és
gyönyörrel élvezte a csókjait.

A szobában percekig csak ké-
jes lihegésük hallatszott...

Rövid pihenés után a gróf Maryt
vonta magához és most már az ő
kiséretében folytatta útját.

A grófné a sezlon szélén fe-
küdött, lelógó lábakkal, előtte pedig
Klári ült a szőnyegen és így be-
cézte a ház urnőjét.

Aztán az új kéz áradt el a tes-
tükben és utána egy félórás pi-
henő.

Mikor Klári és Mary magukhoz
tértek, nem találtak a szobában
senkit. Egy boríték volt az aszta-
lon. Klári kinyitotta. Két darab
százas volt benne és egy pár so-
ros levél:

„Kedves Hölgyeim! Nagyon meg-
vagyunk elégedve magukkal és
reméljük, hogy a jövőben is szá-
mlíthatunk egy ilyen szeánszon
való részvételükre.

Nagyon elfáradtunk, és lefeküd-
tünk. A viszontlátásig üdvözljük
mindkettőjüket.”

Mary és Klári megtalálták ru-
háikat, felöltöztek és komornyik
kiséretében elhagyták a villát.

— Nos Mary, meg vagy elé-
gedve?...

— Igen. Mindennel. Veled is.
Bár ez volt az első, mikor nőtt ...,
de biztos vagyok benne, hogy nem
az utolsó...

Mindketten fáradtak lévén, el-
bucsuztak egymástól, s Mary egy
taxival hazasietett, ahol már vár-
ta a jó langyos fürdő és a puha
ágy.....

R o z á l i a

Írta : Maupassant

Igazán valami titkos rejtély lappangott ebben az ügyben. Egy oly rejtély, melyet sem az esküdtek, sem a bírák, de még a közvádó sem tudott megfejteni.

Prudent Rozália, Varamboték cselédje, Nantesban, gazdái tudta nélkül egy éjjel gyermeket szült kis szobájában. A kisdedit megölte és a keribe eltemette.

Az elbukott cselédleányok rendes bűnügyi históriája ez. De egy dolgot sehogyszem tudtak megmagyarázni maguknak sem a bírák, sem az esküdtek.

A vizsgálat alkalmával ugyanis Rozália szobájában egy teljes gyermekkelengyét találtak, melyet a szerencsétlen leány három hónapon át éjjente szabott és varrt. A kereskedő, akinél inséges béréből a munkához szükséges gyertyát vette, tanúnak jelentkezett. Azonkívül ki tudódott az is, hogy bábához fordult tanácsért, aki minden eszeleiségre kitanította a leányt, ha netalán oly időben találna szülni, amikor segítségre nem számíthat. Poissyban pedig lakást vett fel arra az esetre, ha Varamboték elküldik, mert a házaspár nem igen értett tréfát erőlcse dolgában.

Varambot ur és felesége — kisvárosi tökepezések — jelen voltak a tárgyaláson. Felbőszültek a gyalálaton, mely tisztos házukat érte. Legszívesebben látták volna, ha a leányt ítékezés nélkül egyenesen a guillotine alá vezetnék. Gyűlölettől elelve tanuskodtak ellene.

A vádlott, egy szép, nagy normand lány, aki állásához képest elég művelt volt, szakadatlanul zokogott és nem felelt semmire sem. Kénytelenek voltak feltenni róla, hogy ezt az embertelen tettet pillanatnyi kétségbeeséstől hajtva, vagy elmezavarban követte el, mert minden jel arra vallott, hogy gyermekét meg akarta tartani és szándéka volt felnevelni.

Az elnök még egyszer megpróbálta vallatni és beismerésre bírni. Jóságos hangon szólt hozzá és végre megértette vele, hogy az egybegyűlt esküdtek nem kívánják a halálát, sőt még részvételt is vannak iránta.

Ekkor a leány elszánta magát.

Az elnök kérdi :

— Nos, mondja meg legalább azt,

hogyszem ki a gyermek apja.

Ezt legjobban titkolta eddig a leány.

A vádlott hirtelen feltekint gazdáira, kik dühösen rágalmazták és így felel :

— József ur, Varambot ur unokaöccse.

A házaspár, mintha villámcsapás érte volna, úgy ugrott fel helyéről és egyszerre kiabáltak :

— Ne! igaz! Hazudik! Gyalázatos!

Az elnök elcsitítja őket és ujra kezdi :

— Folytassa kérem és mondja el sorjában, hogy történt a dolog?

Es ekkor hirtelen elkezdett beszélni arról, amit szegény, árva, zaklatott szívébe zárt, kitérte bánatát, egész keservét a szigorú férfiak előtt, kiket elenségeinek, kérhetetlen bíráinak vélt eddig.

— Igen, Varambot József ur volt! Tavaly, amikor bucsuzni jött.

— Mi Varambot József ur foglalkozása?

— Tüzéraltsízt, uram. Két hónapig lakott nálunk. Két hosszú nyári hónapon! Én... én fel sem vettem, amikor kezdett rám nézni és szépeket mondani és naphosszat udvarolgatni. Én... én beleestem, uram! Azt mondta, hogy szép leány vagyok, hogy kellemes... hogy kedvére való... Ő is tetszett nekem, igazán... Istenem!... Meghallgatja az ember ezeket a dolgokat, ha egyedül van, mint én... És én olyan egyedül vagyok, uram!... Nincs senkim ezen a világon... senki, akivel beszéljek... senki, akinek panaszkodjam... Nincsen apám, nincs anyám, testvéreim

sem, senkim, senkim. Ugy érzem, mintha egy testvér szólt volna hozzám, amikor beszélgettem vele. És aztán egyszer azt mondta, hogy jöjjen le vele a vizpartjára, beszélgetni, szépen, csendesén. És hát mentem. Miért is ne? És aztán... Átkarolt. Igazán én nem akarom, nem akarom... nem... De nem tudtam... Oly édes volt a levegő, hogy sirni akartam... holdfény volt... Nem bírtam vele!... Azt tett velem, amit akart... Három hétig tartott, ameddig nálunk volt. Elkísértem volna a világ végére... de ő elment... Én nem tudtam, hogy várandós voltam, hogy tudtam volna! Nem tudtam, csak hetekkel azután...

Oly hevesen zokogott, hogy időt kellett adni, míg lecsendesedett.

Az elnök a vallató pap hangján buzdítja :

— Nos hát folytassa!

A leány ujra belekezd :

— Amikor láttam, hogy terhes vagyok, elmentem a bábához, Boudinné asszonyhoz és kérdeztem tőle, hogy mitévő legyek, ha olyankor szülnék, amikor ő nem lehetne mellettem. És aztán éjjente varrtam a kis ingeket, egész egy óráig éjjelután. És lakás után néztem, mert sejtettem, hogy majd elküldenek; de addig akartam állásban maradni, ameddig csak lehetett, mert keresnem kellett, nem volt pénzem... Tudtam pedig, hogy szükségem lesz rá a kicsike számára...

— Hát nem volt szándéka megölni a gyermeket?

— Istenemre, nem volt!

— Hát miért ölte meg mégis?

— Így történt: előbb jött a gye-

Gyárvárosi kabaré, bár és kerthelyiség »Szarvas« kávéházban

Kezdetre este 10 órakor. Belépődíj nincs.

Ez a hely

a MIA
KRÉM
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timişoara-Fabrik kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA-KRÉM-nek nem kell már reklám.

rek, mintsem gondoltam volna. Ugy jött rám a konyhában, mosogatás közben. Varambot urék már aludtak. Felmásztam a szobámba. Kinok közt vonszoltam fel magamat a lépcsőn. Lefeküdtem a földre, nehogy felduljam az ágyat. Egy óráig tartott, talán kettőig, vagy háromig, nem tudom, annyit szenvedtem. És aztán toltam, egész erőmből, mert éreztem, hogy jön. És aztán felvettem a csöpséget. Oh, de boldog voltam. Istenem! Megtettem mind azt vele, amit Boudinné asszony mondott. Mindent! És feltettem az ágyamra. És akkor... és akkor ismét elkezdett fájni, de úgy fájni, hogy azt hittem, hogy meghalok. Ha tudnák, mennyire fáj... És térdre estem, majd a hátamra, a földre... És aztán, aztán megint rájött egy óra hosszat, vagy kettőt, ott egész, egész egyedül a földön... és jött... egy második gyerek, egy második! És felvettem, mint az elsőt és odatettem a másik mellé az ágyra, mind a kettőt! gyereket! Értik? Kettőt! Nekem, aki husz frankot keresek havonta! Mondják, lehetséges az? Két gyerek!... Egyet csak el lehet tartani, egyet... De kettőt! Elvesztettem a fejemet... Tehetek e róla? Nem volt választásom.

— Teremtőm! Utolsó órám ütött, gondoltam. Rájuk borítottam a párnáimat, anélkül, hogy tudtam volna, hogy mit teszek... Nem bírtam volna eltartani kettőt!... És rájuk feküdtem... És ott fetrengtem, ott jajgattam fölöttük, míg a hajnalpir beszűrődött ablakomon. Megfulladtak már párnám alatt, biztosan. Akkor felvettem őket, lementem a lépcsőn, le a veteményes kertbe. Felvettem a kerti ásót és betemettem őket a földbe, oly mélyen, ahogy csak bírtam, egyet a kert egyik végébe, a másikat a másikba. Nem együtt, hogy ne beszéljenek az anyjukról. Mert talán beszélnek a holtak, mit tudom én?

— Aztán lefeküdtem az ágyamba és oly rosszul lettem, hogy reggel nem tudtam felkelni. Megtaláltak, orvost hívtak, aki mindent megtudott. Bíró ur, ez az igazság, higgye el! Tegyenek velem, amit akarnak! Kész vagyok mindenre!

Az esküdtek fele orrát fujta, hogy el ne sirja magát. A hallgatóságban a nők hangosan zokogtak.

Az elnök kérdi:

— Hol temette el a másodikat?

A vádlott kérdi:

— Melyiket, kérem, elnök ur?

— Hát azt a másikat... nem azt, az articsodák közt.

— Ugy: A másik az epresben van, a kut mellett.

És a leány úgy zokogott, hogy szíve csaknem megszakadt.

Prudent Rozáliát az esküdtszék felmentette.

A bankár adománya.

Egy ismert fővárosi jótékonycélú nőegylet vezetői a napokban egy gyűjtőívvel megjelentek a hatalmas és gazdag bankigazgatónál. A vezérnek rossz kedve volt, — különben is fukar ember hírében áll — és a várt nagyobb összeg helyett kétezer leit jegyzett a gyűjtőívre. Az elnöknő, aki személyesen vezette a deputációt, elcsodálkozott.

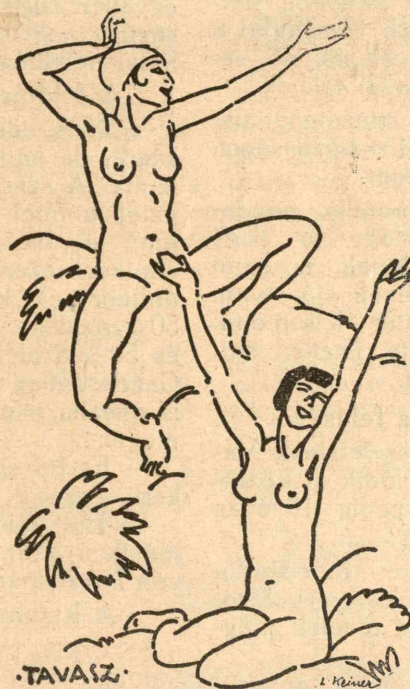
— Méltóságos uram, — szól megbotránkozva, — komolyan, csak ennyit tetszik adni erre a nemes célra?

— Komolyan!

— De hiszem ez nincs arányban az ön vagyoni helyzetével. Önnél sokkal szegényebb emberek ennek a tizszeresét adták. Hogy egyebet ne említsek, az ön kedves fia, aki ugyebár egy huszonöt éves fiatalember, huszezer lei-el szerepel az ivünkön.

A bankár kesernyésen válaszolta:

— Nézze méltóságos asszonyom, ha nekem is olyan gazdag papám volna, mint neki, én negyven ezret adnék.

Házasság? Oh...

Már régen figyelem nagyrabesült kollégáimat, hogy mikor jut eszükbe egy pár sort írni a házasságról, hiszen ott is akadna egy pár említésre méltó epizód. De látom mostoha gyerek ez a kitűnő intézmény a szerkesztőségben, pedig kedves kollégáim, írni nem is olyan rossz róla... Nem mondom belepottyanni?... az más! No, dehát mindenki rendelkezik a saját bőrével és mindenki úgy tesz, amint akar — föltéve ha már nem nő. És ha nő, akkor úgy szeretne tenni, ahogy k. felesége önagysága akarná, — dehát arra képtelen... Öreg gyerek a nő ember.

Sok beszédnek is egy a vége: Interjúk következnek. (T. i. noteszszel a kezemben végig jártam az arra érdemes közönséget, hogy mondjanak valamit a házasságról. Az interjúk különböző elemek szemszögletéből való nézetét mutatja (a házassággal szemben), úgy a gazdasági, mint az erolikai intézményt. A szerző.)

A tanár felesége.

— Az ujságírók kedvenc kérdése ez. Szerelnék megludni a teljesen egy embernek élő nő szexuális életét. Erre nem felelek!

— Csak, mint intézményt parancsoljon ecsetelni a házasságot, nagyságos asszonyom.

— A házasság morális, gazdasági szövetkezet. Hogy jó vagy rossz, az mindenkinek a saját ügye, mert van, akinek jó, van, akinek rossz, amit ha el is mond, senki sem segít rajta. Esetleg sajnálja, esetleg irigyli.

Az ügyvéd és felesége.

Kérdéseimre ketten felelnek. Valóságos polémia fejlődik ki közöttük a házasságról, pedig 10 éves házassok.

— A házasság — mondja a férfi — nyugalmat és meglege-
delttséget biztosít, ha a felek meg-
értik egymást.

— De nem értik meg egymást — folytatja a nő — mert mihelyt két ember össze van kötve, már érthetetlen a dolog. Miért kiló-
djon két ember együtt, mikor egyik sem kívánja a másikat. Felhábo-
ritó intézmény és rossz társadalmi
kényszer a házasság.

— Jogilag szükséges — foly-

talja ellentmondván a férfi, —
mert fontos tényezője a rendnek.
Nem számít egyik ember kinja
vagy boldogsága. A rend a fon-
tos! (A feleségére néz). Mi lenne
veled és a három kis gyereked-
del, ha én szabadon elhagyhat-
nálak?

— Ez az embernek becsülete
és jóérzése kell legyen. Az már
ugy is sajnálatos, amikor egy szülő
kényszerrel marad gyermeke mel-
lett.

A mérnök:

A házasság csak forma, ame-
lyik forma semmit sem bir korlá-
tozni. Egyszerűen az emberek tör-
vényes eredetét van hivatva ki-
mutatni egy ezer év múlva elkö-
vetkezendő jobb jövőben, amikor
senkit sem fog érdekelni. Ma azt
csinálja házasságon kívül, mint
házasságon belül. Gyerek most
ugy sem kell. Kár megházasodni.

A köztisztviselő felesége:

— Egy olyan intézmény, amely
mindent elárul. Az ember minden
reggel szégyenkezhet afelett, hogy
mit csinált az éjszaka. Ez az
egyetlen izléstelen része. Gazda-
ságilag nagyon jó: ketten többet
lehet nélkülözni.

A földbirtokos felesége:

— Nem adok semmit a házasa-
ságra, de annál többet a szere-
lemre. A szerelem kell, mert kö-
vetel, tombol az ember vérében,
amit sajnos a házasság megöl.
Amikor nekem kell, neki nem kell,
amikor neki kell, nekem nem kell.
50 százaléka a bonyadalmaknak
és 50 százaléka az idegbajoknak.
Gazdaságilag: két ügyetlen együtt
is éheznek, míg két ügyes külön is
megél.

— És ha egy ügyes és ügyetlen
kerül össze? — kérdém.

— Hát minek üljön egyik a
másik nyakán? A szerelem jo-
gán? Azt már elmondtam.

A katonatiszt felesége:

— Uram, mondom és elhiheti,
kár úgy táncolni, ahogy más fü-
työl. Sokkal kényelmesebb volna
az embernek a saját dallamára
táncolni. Kérem az emberek ha-
már megúnják egymást. Minden
csoda három napig tart. Anyagi
része felbecsülhetetlen.

Az orvos.

— Esztétikailag és élettanilag

szükséges. Más értelmét nem lá-
tom. Gazdaságilag: mint társa-
dalmi beállítás, a férfi el kell
tartsa a nőt és gyermekét. Ha
nem volna a nő hitvese, amugy
is leadná a pénzét a szerelemért.

A kereskedő felesége:

— Amint a nő férjhez megy,
nincs több ideje a házasságon
gondolkozni. Kisebb baja is na-
gyobb annál, minthogy kutassa,
mibe esett bele. A gyerek minden
kilódást megér. Gazdaságilag nem
tudom rendesen megítélni, mert
én azelőtt is dolgoztam, most is
dolgozom. Nézetem szerint a há-
zasság termeli a henylő, sem-
mittevő nőt, akiknek zöme roszra
hajlamos. A munka erősíti az
erkölcsöt.

A táncosnő: (Özvegy)

Rossz ha van, rossz ha nincs!
Jó, ha van, jó, ha nincs! Egy nő
nem állapíthatja meg a házasság
gazdasági voltát. A dolgozó nő a
társadalmi rendért megy férjhez.

Eddig tart az urhölgyek és urak
nyilatkozata. Meglepő ellentétek.
Megpróbáltam más ajtókon is ko-
pogtatni.

Az iparos felesége:

— Könnyű a szerkesztő urnak
kérdezni, de nehéz nekem felelni.
Egész életemben beteg vagyok,
mert nem akarok gyereket, —
már olyan sokat. Ha nem volna
házasság, sohasem engedném ma-
gam egy férfinak sem. A pénzünk
kevés, mert az uramnak nincs
mindiég munkája... És a bort is
szereti.

A parasztasszony:

— Hát mit gondol az ur, ki
viselné el azt a szégyent, hogy
minden gyereke zabi legyen. Még
egy, ez nem sok, de öt-hat az
már szégyen.

Az uccai nő:

— Házasság? Oh, Istenem...
Nincs szebb alkotmány a földön.
Kényelmes, tiszta és az ember
távol van a férfitől... Ez mindent
megérhet!

Végül magamat kérdezem meg:

Az ujságíró.

— Hol kiveszi az ember, hol
beteszi az ember az óráját a zá-
logházba, mert másképp nem bír az
ember egy nőt eltartani.

Czuckermann György

Gál Manó könyvnyomdája Lugoj. (Lapkiadótlajd. S. Papp)

DAUERWELLEN

világhírű Vella géppel, tartós ondolás. — Nem göndör, hanem hullámos. — Leszállított árak mellett garanciával

Várőri szalonjában, Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 6.

Link Gyula

fogászati műterme

Timișoara, Szt. György tér
Arany Szarvas épület (28)

BUZZY ÁRPÁD

Erdély és Bánát egyedüli speciális villany és autógén hegesztő műhelye. 38

Mindenemű munkát egy évi garancia mellett vállal

Timișoara, Gyárváros, Fő u. 39

HARZI

módszer szerint nevelt nemesénekü kanári madarak. Énekesek és tenyésznőstények nagy választékban kaphatók. Mindenemű felvilágosítást válaszbélyeg ellenében ad:

Hirsch Gyula

ODORHEIU
Mérsékelt árak!

PODRÁTZY

Műbutorkárpitos, speciális bőrbutorok

TIMIȘOARA II., Iskola-utca 10
Telefon 206 (31-4)

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász
Timișoara, Belváros, Rezső ucca
Elsőrangú víz és vasdolálás
Férfi és női manikűr

Északamerika

főleg New York területén levő olvasóink figyelmét felhívjuk, hogy lapunk f. évi 1. számától a mai számig megjelent összes példányokat megrendelhetik eredeti árban ugyanott, ahol a lapot szokták hetenként megvásárolni.

Ugyanigy rendelhető meg a lap 1932 ik teljes évfolyama, két nagy kötetben, kemény diszkötésben. A két nagy kötet ára portókötséggel együtt 580 lei.

Tuvicsák kalapszalón,

Timișoara, II. Háromkirály u. 1. (Duschnitz mellett)

Üzlet áthelyezés miatt az összes tavaszi kalapujdonságok mélyen leszállított árak mellett. Legújabb párisi modellek! Tekintse meg üzletemet vételkényszer nélkül. Alakítások és javítások, soron kívül. (40)

„Victoria” Vulkanizáló műhely

Timișoara II. Str. Negruzzi (Mérleg u.) 8.

Mindenemű gummi vulkanizálás garancia mellett!
Ezen lapra hivatkozók engedményben részesülnek!

40

Ha

hirdetni

óhajt, akkor Ön jár a legjobban, ha hirdetését lapunknak feladja.

Jugoslávia

területén levő olvasóink figyelmét felhívjuk, hogy a nagy portókötség és a hosszadalmas adminisztrációs munka elkerülése miatt a lapban hirdetett „Káviár” évfolyamokat megvehetik mindama helyeken, ahol a lapot szokták hetenként megvásárolni. De a pénz előzetes beküldése ellenében, vagy utánvét mellett jugoszláviai fiókkiadóhivatalunk is szállítja. Címe:

„Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl. Zavod D. D. Subotica, 2.”

Vagy az egyes lapárusítóknál, vagy fenti fiókkiadóhivatalunknál megrendelhető és azonnal szállítható:

1. „Káviár” 1931 I. félév 520 oldalon 1—26 szám, hibátlan összeállításban, a „Nőuralom” c. nagy sikert aratott regénnyel, kemény kötésben, Dinár: 80.—
2. Káviár 1931, II. fele, 562 oldalon, 27—52 szám, hibátlan összeállításban, az „Orosz cári balett titkaiból” c. páratlanul érdekes cikksorozattal, kemény diszkötésben, Dinár 80.—
3. Kapu előtt, diákregegy, 164 oldalon, angol vászonkötésben, Dinár: 50 —
4. Káviár 1930—1929—1928—1927-ik, esztendeje, egy nagy kötetben, kötve, bármelyik esztendő ára Dinár: 245.—
5. „Káviár” 1932 év I. és II. fele, 520 oldalon, kemény diszkötésben ára: a két nagy kötetnek Dinár 160.—

Jugoslávia területén levő lapbizományosaink, akiknek a fenti könyvekre fix vevőjük van, közölik megrendeléseiket a Medjunarodna Nov. cégnél, Subotica.

Timișoara

STR. ALBA-IULIA 9. TEL. 19-51

WALTRICH
női és férfi fodrász
Timisoara, Gyárváros, Fő ucca,
Kossuth tér 1. sz.
Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vizhulám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás
Tyukszemvágásra, szakember kezelése
mellett külön osztály.

„Favorit“

Cipőüzem (38)

Timisoara II. Kém-ucca 4.
Vállal mindenféle szakkbavágó mun-
kát, kicsiben és nagyban. Javítá-
sok soron kívül, olcsó árban. —

Kreiczner

Belváros, Jenőherceg és Vá-
rosháza u. sarok

Speciális jég szekrénytartó és javító
műhelye. Jutányosan vállal bádo-
gos, szerelés és vízvezetési mun-
kákat (44)

Divatcikkekben
a legjobb be-
szerzési forrás:

„LOUVRE“ divatáruház

a józsefvárosi templommal szemben

(4)

Szilágy megye részére hirdetéseket és előfizetéseket felvesz „Cultura“ könyvkereskedés, Valea lui Mihai
(Érmihályfalva)

Ingyen szerelem

fel csillárját, ha nálam vásárolja
csodálatos olcsó áron.

Saját készítményű csillárok.

MÁRTON és KUTAS

TIMIȘOARA, IV. Bul. Berthelot 3.
(Kossuth L. ucca)

Csillárátalakítás, javítás, galva-
nizálás. 26

Alkalmi

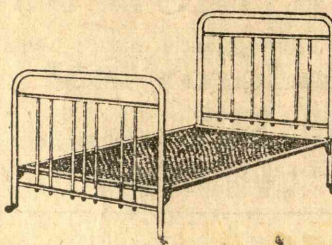
ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoniu

órás és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu
Văcărescu 25 (Bemgasse.)

Dolly krém puder szeplővíz

Legszebb ajándék! Gyártja:
Roth Jenő gyógyszerháza
Timisoara, III. Dózsa és
Pósta ucca sarkán

Sodronymatracok, vas és rézbutorok

valamint gyermek és ke ti asztalok, székek, padok,
mosdók, összecsukható ágyak erősen redukált
árakban: 40

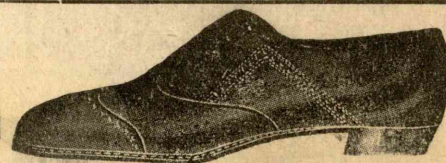
Bozsák M. és Fia R. T., Timisoara Tel.: 3-88

Eladási hely: Gyárváros, Alsó Árok ucca 10.
Ár lap ingyen. Nagy készletek, olcsó árak

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rácz Andrásnál

Timisoara, I. Hunyadi ucca 10

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timisoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Parfumeria Kertész Lajos

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

Timisoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.

MAJTHENYI KÁROLY

vízvezeték, villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házi telefon és gáz-
kályhajavítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timisoara, Gyárváros